

ΦΙΛΟΚΑΛΟΣ ΣΜΥΡΝΑΙΟΣ

Οὐκ ἐπὶ ἀγαθῷ μόνῳ ἔχεται ἄνθρωπος.

ΕΤΟΣ Β.

ΣΜΥΡΝΗ, τῆς 31

Αὐγούστου 1859.

Αριθ. 46

ΚΟΜΦΟΥΚΙΟΣ.

(Συνεχίζεται καὶ τέλος, ἴδε φυλλάδιον II.)

Δὲν ἀπέδειξεν ὑπερβολικὴν περιφρόνησιν πρὸς τὰ πλοῦτα, τὰ ἔποια γενναίως προσέφερον αὐτῷ πολλοὶ τῶν βασιλέων, ὧν τὰς ἐπικρατίας ἐπεσκέπτετο· διετήρησε δὲ τὴν πατρικὴν του περιουσίαν ὡς ἀνεμίσητον τῆς ἀνεξαρτησίας του καὶ ὡς κληρονομίαν τοῦ νόμου τῶν ζῶν ἀξιοπρεπῶς ἐνταῦθα καὶ μετρίως. Ἀπεποιήθη νὰ δευθῆ τὰ κτήματα, τὰ ὅποια προσέφερον αὐτῷ ὡς δῶρον πόλεις ἢ ἐπικρατείας, ὅτε δὲ οἱ μαθηταὶ του μετ' ἐκπλήξεως τὸ εἶπαν· «διδάσκαλε, ἢ ἐπιμίσητος αὐτῆ ἐκ μέρους σου ἄγκυρας δὲν πηγάζει ἄρα ἀπὸ ὑπερηφάνειαν;» δὲν με γνωρίζετε, ἀπεκρίθη αὐτοῖς; ὁ Κομφουκίος, ἐάν νομίζετε ὅτι ἀπὸ περιφρόνησιν δὲν θέλω νὰ δευθῶ τὰ δῶρα ταῦτα, καὶ οἱ βασιλεῖς μὲ γνωρίζουσιν ἐπὶ ὀλιγώτερον, ἐάν φαντάζονται ὅτι πηγαίνω εἰς τὰ κράτη τῶν ἐπιδιδῶν ἰδιωτικὰ συμμέροντα. Ἠρωτήθη ποτὲ σοφῶς, ἔστις εἶχεν ἰδεῖ καὶ ἀκούσει τὸν Κομφουκίον, τί ἄρα ἐφρόνει περὶ τοῦ φιλοσόφου τούτου. «Οὗτος εἶναι ἄνθρωπος, ἀπεκρίθη ὁ σοφῶς, πρὸς ἄν ἄλλοις ἕτερος δύναται νὰ παραβληθῆ ἐκ τῶν ἀνδρῶν τῆς ἐποχῆς μας. Ἡ φυσιογνωμίαν μαρτυρεῖ τὴν ὑψίστην ἀγγιχνοίαν, οἱ ὀφθαλμοὶ του εἶναι πηγαὶ λάμπουσιν, τὸ στόμα του διαρκῶς τὸ τῶν πυρηνῶν δρακόντων, τὸ ἀνάστημα του εἶναι δέκα ποδῶν καὶ ἑπτὰ δακτύλων, ἔχει τοὺς βραχίονας ἐπιμήκειας καὶ τὸ σῶμα ὀλίγον κυρτόν, καὶ οἱ λόγοι του τείνουσι μόνον εἰς τὸ νὰ ἐμπνεύσῃ τὴν ἀρετὴν. Δὲν ἀπείκει νὰ διδάσκηται ἀπὸ

τοῦ ἥττον σοφοῦ, καὶ τοὺς ἥττον περαιοποιημένους αὐτοῦ, ἀφελεῖται ἐκ πάντων, ὅσα τῷ λέγονται, καὶ προσπαθεῖ νὰ ἐπαναφέρῃ τὰ πάντα εἰς τὴν ἰσορῶν διδασκαλίαν τῶν ἀρχαίων. Θὰ ἐπισύρῃ τὸν θνητομασίαν ὅλων τῶν αἰώνων καὶ θὰ φημίεται ὡς εἰς τελευτῶν ἀρχέτυπον, πρὸς ὃ ὀφείλει πᾶς νὰ ἀποβλέπῃ.»

Ἐπανελθὼν εἰς τὴν πατρίδα του ὁ Κομφουκίος εὗρεν αὐτὴν, καθὼς ὁ Σόλων, ὑποδουλωμένον εἰς πολλοὺς φιλοδόξους ἡγεμονισμούς, ἂν καὶ δυσχερῶς ἐπιθυμῶν νὰ ἀφήσῃ τὰς φιλοσοφίας του μελέτας, ἵνα ἀνακηθῆ εἰς τὰς πολιτικὰς φροντίδας, ὑπακούων ὅμως εἰς τὴν φωνὴν τοῦ λαοῦ ἀγέλαθε προσφώνων τὰς ἡγίας τῆς κυβερνήσεως, ἵνα ἐπαναφέρῃ τὴν τάξιν, τὰ καλὰ ἦθῃ, τὴν δικαιοσύνην καὶ τὴν ἰσορροσίαν εἰς τὸ κράτος. Ἐβόλη εἰς τὰς πολιτικὰς ὑποθέσεις ὅποιος καὶ εἰς τὴν θεωρητικὴν φιλοσοφίαν, φιλόσοφος καὶ πολιτικὸς ἐνταῦθα. Ἡ αὐστέρη καὶ ἀπροσωπικὴ διοικήσις του ἀπεθάρρυνε τοὺς κακοὺς, καὶ ἐνετύχωσε τοὺς ἀγαθοὺς ἢ πολιτικῶν αὐτοῦ ἦτον αὐτὴ ἡ λογικὴ ἐφαρμοσμένη εἰς τὴν διοίκησιν τῆς πατρίδος του, καὶ εἰς τὴν ἐποχὴν ταύτην τῆς ἐναργεῖ αὐτοῦ ζωῆς ἀναφέρονται τὰ ὀραϊότερα ἀξιώματα καὶ αἱ ὀραϊότεραι διδασκαλίαι του, ὧν τὴν λεπτομέρειαν παραλείποντες ἐπὶ τοῦ παρόντος δὲν νομίζομεν ἀποκαλοῦν νὰ ἀναφέρωμεν συντόμως τὰς εἰς:

«Κατὰ τὸν Κομφουκίον ὁ Τίεν ἢ ὁ Θεὸς εἶναι ὁ δημιουργὸς τοῦ παντός καὶ ὁ πατὴρ τῆς ἀνθρωπότητος· αὐτὸς ἐνεφύτευεν ἐν τῇ ἡμετέρῃ φύσει τὸ αἰσθημα τῶν νόμων καὶ ἐπέβαλε δικαιοσύνην εἰς τὰς πράξεις ἡμῶν τὴν συνείδησιν. Αὐτὴ ἐμπνέει

Συνέπεσαν όμως δυστυχώς ο λόγος και περί τούτου, διότι εις μικράν έσπερινήν δηήγυριν πρόπει να δημιλώσι περί παντός πράγματος, — περί παντός.

Η αξιότιμος Κικέλη Κέμπη, ήτις παρίστα τὸ πρόσωπον, τὸ ὅποιον ὁ Γάλλος ζωγράφος Ταβάρτης ἀποδίδει εἰς τὰ *Επικίδουνα Μαιδιά* του εἰς τὰ ἐξαισια ἠθογραφήματα αὐτοῦ, ἐπρόφερε τὸ ὄνομα τοῦ Φράγκη, ἡ δε λαίδη Μαργαρίτα ἠρώτησε τί ἀπεγίνετο...

Η λαίδη Καμβέλλη ἐρέψεν ἀνήσυχον βλέμμα πρὸς τὴν ἀνεψιάν της. — Τὸ ὄνομα τοῦ Φράγκη παρήγαγε τὸ ἀποτέλεσμα τὸ ὅποιον ἐφοβεῖτο. Η δυστυχὴς Μαρία ἐκλινε τὴν ὠχρῶσαν αὐτῆς κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ ὤμου τῆς Ἀρτεμίδος Στευάρτης.

— Ὁ Φράγκης εἶναι εἰσέτι ἀσθενής, ἀπεκρίθη ὁ Λαντούρης Λούκης. Δὲν ἐξέρχεται τῆς οἰκίας του, οὐδὲ δέχεται κανένα.

— Ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σὰς εἶπω, ἀγαπητέ μοι, ἀπήντησεν ὁ Γιάντιβος εὐχαριστούμενος νὰ ἀντείπῃ εἰς τὸν εὐτυχῆ ἀντίπαλόν του, — ὅτι δὲν δέχεται ἴσως ὅμως, — ἀλλ' ἐξέρχεται. Πρὸ ὀλίγου τὸν ἀπήντησα εἰς τὴν Ὀδὸν τοῦ Ἀντιβασιλέως παρὰ τὴν θύραν τῆς κομῆσης τοῦ Δερβῆ.

— Αἱ... εἶπε προφύρουσα τοὺς στοχασμοὺς τῆς ἡ λαίδη Καμβέλλη — ἡ πρώτη ἐπίσκεψίς του εἶναι διὰ τὴν λαίδην Ὁφέλειαν... Δὲν ἤξευρον ὅτι ἦσαν τόσον στενὰ συνδεδεμένοι.

— Η κόμηση τοῦ Δερβῆ ζητεῖ διασκεδάσει, εἶπεν ἡ Κικέλη Κέμπη, τὸ *Επικίδουνο κοράσιον*.

Καθ' ἣν στιγμὴν ἐτελείωνε τὴν φράσιν της, ἡτις ἦτο βεβαίως ἐπανάληψις τοῦ ὅ,τι εἶχεν ἀκούσει παρὰ τινος λαίδης ὠρίμου ἡλικίας, ἡ θύρα τῆς αἰθούσης ἠνεώθη ἐκατέρωθεν, καὶ ὁ ὑπηρέτης ἀγγέλειεν.

— Η Κυρία κόμηση τοῦ Δερβῆ!

Κεφ. ΚΒ'. Περιεργα τῆς καρδίας.

Ἐν καιρῷ τῆς πάντῃ ματαίας συνδιαλέξεως τὴν ὅποιαν ἀνεφέραμεν ἐν τῷ προηγουμένῳ κεφαλαίῳ, ἡ μίξις Μαρία Τρέβωρ καὶ ἡ Ἀρτεμὶς Στευάρτη εἶχον ἀπομακρυνθῆ τοῦ μεγάλου κύκλου, καὶ ἤρρισαν μόναι πρὸς ἀλλήλας συνδιαλεξῆν πάντῃ διάφορον ἐκείνης ἢ ἐξηκολούθει. ἡ λοιπὴ δηήγυρις.

— Μαρία, ἔλεγεν ἡ Ἀρτεμὶς, ἡτις ἔγεινε σοβαρὰ βλέπουσα τὴν θλίψιν τῆς φίλης τῆς καλῆ μου Μαρία, δὲν θὰ μοὶ εἶπες τί ἔχεις εἰς τὴν καρδίαν σου;... Ἐνθυμίσαι κελῶς ὅτι ὑπεσχέθημεν πρὸς ἀλλήλας νὰ μὴν ἔχωμεν κανὲν μυστικὸν ἢ μία διὰ τὴν ἄλλην... ἐγὼ δὲν ἔχω μυστικὸν ἂν εἶχον, θὰ τὸ ἤξευρες;... Δὲν με ἀγαπᾷς λοιπὸν πλέον Μαρία;

— Ναί, Ἀρτεμι... Ὡς ἀγαπᾷ πολύ... καθὼς ἄλλοτε... περισσότερον ἢ ἄλλοτε, ἀφ' οὗ ἐκεῖνοι εἰ ὅποιοι με ἀγαποῦν με ἐλησμόνησαν!... ἀλλὰ δὲν ἔχω μυστικόν.

— Καὶ διατί λοιπὸν εἶσαι τόσον ὠχρὰ, Μαρία!... Διατί δὲν ἠμπορεῖς πλέον νὰ γελάσῃς;

— Ἄλλοτε λοιπὸν πύχαριστοῦμαι νὰ γελῶ; Ἐψιθύρισεν ἡ μίξις Τρέβωρ. — μὴ τὸ φρονῆς Ἀρτεμι, — ἐγὼ νὰ γελάσω!...

— Ὡς νὰί, νὰ γελάσῃς; νὰ ἦσαι εὐτυχὴς, Μαρία!...

— Η μίξις Τρέβωρ ἐκλινε τὴν κεφαλὴν.

— Νὰ ἦμαι εὐτυχὴς! ἐπανέλαβεν, ὡσανεὶ ἡ λέξις αὐτῆ ἦτο δι' αὐτὴν ὅσο ἀγνώστου γλώσσης.

— Ἄλλοτε ἦσο εὐτυχὴς, Μαρία!...

— Ἀρτεμι, δὲν τὸ ἐνθυμοῦμαι πλέον.

Η Μαρία εἶπε διὰ φωνῆς ἀσθενοῦς τὴν λέξιν ταύτην, ἡτις ἦτο ἡ ἀπλή και εὐλακρινὴς ἐκφρασις τοσοῦτον μεγάλης ἀθυμίας, ὥστε ἡ μίξις Στευάρτη ἠσθάνθη τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς δακρυόζουσαντας.

— Ἀγαπητῆ μου Μαρία, εἶπεν, ἄφησε τοὺς λόγους τούτους... Δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἐλησμόνησῃς τὰς γλυκαίας συνομιλίαις μας εἰς τὴν ἐπαυλιν τῆς μητρὸς μου... οὐδὲ τοὺς περιπάτους μας κατὰ τὰ μεγάλα δάση τῆς Ἐπαύλεως Τρέβωρ!... Ὅπως ὠραίας ὄνειροπολήσεις περὶ τοῦ μέλλοντος ἐκάμνομεν ἀμφοτέρω!

— Ταῦτα ἦσαν ὄνειρα, Ἀρτεμι!...

— Ὁνειρα τὰ ὅποια δυνάμεθα νὰ πραγματοποιήσωμεν, Μαρία!... Δὲν ἔχεις λοιπὸν πλησίον σου πᾶν ὅ,τι εἶχες καὶ ἄλλοτε! Ὁ ἐξάδελφός μου Φράγκης ἐπανῆλθεν ἐκ τοῦ ταξιδίου του...

— Δὲν πρέπει νὰ μοὶ δημιλῆς περὶ τοῦ Φράγκη, εἶπεν ἡ μίξις Τρέβωρ συσπῶσα ὀλίγον τὰς ὄφρυς αὐτῆς.

— Διατί, Μαρία; μήπως δὲν τὸν ἀγαπᾷς πλέον;

— Ὁχι.

Η Μαρία ἀπέστρεψε τὴν κεφαλὴν. Ὅτε δὲ ἐνέβλεψε πάλιν πρὸς τὴν φίλιν αὐτῆς, ὀδυνηρόν τι μειδιάμα συνετάρτατε τὸ πρόσωπόν της.

— Καὶ δὲν τὸ ἤξεύρεις; ἐπανέλαβεν ἀγκυρῶ τὸν μαρκέσιον δὲ Ριο-Σάντον!

— Καὶ σὺ ἀνεβόησεν ἡ μίξις Στευάρτη. — Ὡς πρόσθε, ταλαίπωρε Μαρία μου! ἐγὼ ἐφοβήθην πολὺ νὰ τὸν ἀγαπήσω!... Νομίζω ὅτι τὸν ἠγάπησα... νομίζω μάλιστα... Η Ἀρτεμὶς ἐστάθη καὶ κατέστη ἐρυθροτέρα τῆς μεταξωτῆς ταινίας, ἡτις ἦτο δεδεμένη περὶ τὴν πλουσίαν κόμην της. — Ἐπειτα δ' αἰφνης ἐμειδίασεν ἐκ καρδίας.

— Ἄλλ' ἐγὼ, ἐξηκολούθησε λέγουσα, ἀγαπῶ κατὰ τὸν ἰδικόν μου τρόπον, καὶ δὲν μελαγχολῶ διὰ τοῦτο... Ἐπειτα δὲ εἶναι ὁ βασιλεὺς τῶν ἀνθρώπων!... Αἱ τὸν ἀγαπᾷς, Μαρία!... Δὲν ἤξεύρεις λοιπὸν πόσον εἶμαι εὐτυχὴς, ὅταν σὲ βλέπω νὰ ἀσβεύεσαι.

— Δὲν ἀστειεύομαι, Ἀρτεμι! ψεύδομαι.

Η μίξις Στευάρτη ἀπέβαλε τὸ μειδιάμα της, καὶ ἐθεώρει τὴν φίλιν αὐτῆς, τῆς ὁποίας ἡ θρηνώδης φωνὴ ἐγένετο αἰφνης πλήρης πικρίας.

— Ψεύδουσαι!... ἐπανέλαβε μὴ ἐννοῦσα τοὺς λόγους τούτους.

— Πάσχω! ἐψιθύρισεν ἡ μίξις Τρέβωρ.

Η Ἀρτεμὶς περιέβαλε τὸν βραχιόνά της περὶ τὴν λεπτὴν ὄσφιν τῆς φίλης της.

— Τοῦτο εἶναι πρόδηλον, δυστυχὴς Μαρία! ἀπήντησεν ἀναστενάζουσα ἀλλ' αἱ ἰδέαι σου με διαφεύγουσιν... οἱ λόγοί σου εἶναι ἀκατανόητοι δι' ἐμέ!...

— Ἐτι καλλίτερον, Ἀρτεμι τοῦτο δεικνύει ὅτι εἶσαι εὐτυχὴς.

— Ὅθ ἦμην εὐτυχὴς, Μαρία, ἂν δὲν σὲ ἐβλεπον πάσχουσαν... καὶ πόσον ἐπεθύμουν νὰ σὲ ἀνακουφίσω!... Ὡς θεέ μου! Ἀλλὰ δὲν ἐννοῶ πλέον τὰ αἰσθητά τῆς καρδίας σου... Αὐπήσου σεαυτὴν καὶ ἐμέ, καὶ ἀποκρίθητέ μοι ἀδισταρέπτως... Δὲν ἀγαπᾷς πλέον τὸν Φράγκη Πέρσηβα!

— Μέλλω νὰ ὑπαικθῶ τὸν μαρκέσιον δὲ Ριο-Σάντον, Ἀρτεμι.

— Μοὶ τὸ εἶπαν... ἀλλὰ δὲν ἤθελον νὰ τὸ πιστεύσω... Ταλαίπωρε Φράγκη!

Η Μαρία ἀναπνεύσασα τὴν λεπτὴν καὶ δριμεῖαν ὄσφιν τῆς φίλης αὐτῆς,

— Ἐλπίζω ὅτι θὰ ἀποθάνω μετ' ὀλίγον, εἶπεν.

Οἱ βραχιόνες τῆς μίξις Στευάρτης κατέπεσαν πάλιν.

— Νὰ ἀποθάνῃς! ἐπανέλαβεν. — Ὡς τὸν ἀγαπᾷς ἀκόμη, Μαρία... καὶ πῶς ἠδύνασο νὰ τὸν λησμονήσῃς! καρδία εὐγενῆς ὡς ἡ ἰδική σου οὐδέποτε μεταβάλλεται, καὶ δὲν ἀγαπᾷ εἰμὴ ἀπαῖ... Ἀλλὰ ποία παράδοξος τυραννία βιάζει οὕτω τὴν θέλησίν σου; Ὁ λόγος Τρέβωρ εἶναι ὁ ἄριστος τῶν πατέρων ἡ λαίδη Καμβέλλη...

— Ἀκουσον! διέκοψεν αὐτὴν ἡ Μαρία μετὰ ζήτους τρόμου.

— Τί εἶναι; ἠρώτησεν ἡ Μίξις Στευάρτη.

— Δὲν ἀκούεις;...

Η Ἀρτεμὶς προσῆλωσε τὴν προσοχήν της, ἀλλὰ δὲν ἤκουσεν ἄλλο ἢ τὴν μελίθρογγον φωνὴν τοῦ ὑποκόμητος Λαντούρη Λούκη διηγουμένου διὰ τοῦ εὐαρέστου τρόπου τὸν ὅποιον προαιεφέραμεν, τὴν ἐξαιλλότητα τοῦ Βρίαντος δὲ Λάνσεστερ.

Ἐν τούτοις δὲ τὰ νεῦρα τῆς δυστυχῆς Μαρίας ἐφαίνοντο σφοδρῶς κλονιζόμενα.

— Ὡς ἐγὼ ἀκούω! εἶπε, καὶ ὁ κρότος οὗτος μοὶ προξενεὶ φόβον... Ἀμαζα κρέχει ἐπὶ τοῦ λιθοστρώτου τῆς Ὀδοῦ τοῦ Περιβόλου, Ἀρτεμι! ἂν ἦτο ἡ ἰδική σου!...

Ἐπῆρξε δ' ἀνέκφραστος τρόμος ἐν τῇ φωνῇ τῆς μίξις Τρέβωρ.

— Η ἄμαζα τίνος; ἠρώτησεν ἡ Ἀρτεμὶς.

— Η ἰδική σου!... τὴν ἀκούω μακρόθεν προσβολὴ τις παρ' αὐτοῦ ἂν καὶ ἀπόντος μεταβαίνει ἐπὶ τῶν νεύρων μου καὶ τὰ βασανίζει. Η θεία μου λέγει ὅτι τὸν ἀγαπᾷ... καὶ τὸν ἀγαπᾷ ἴσως. Ἀρτεμι, μὴ ἀγαπήσῃς ποτὲ, ὦ! ποτέ! Σὺ ἡτις εἶσαι ἀκμαία καὶ ὠραία, σὺ ἡτις μειδίξῃς τοσοῦτον εὐθύμως, Ἀρτεμι, σὺ ἡτις ψάλλεις τόσον γλυκὰ κρούουσα τὴν φόρμιγγά σου, σὺ ἡτις χορεύεις ἐν τῷ χορῷ με τοσοῦτον ἀφελῆ χαρὰν, σὺ ἡτις εἶσαι ἐλευθερὰ πανταχοῦ καὶ πανταχοῦ εὐτυχὴς, μὴ ἀγαπήσῃς ποτὲ, ὁ ἔρωσ μάς κάμνει νὰ πάσχωμεν!... Μαν

θάνει τις νὰ κλαίῃ, Ἀρτεμι γίνεται ὠχρὰ καὶ μελαγχολικωτάτη... τὸ ἄσμα ἐρεθίζει, ὁ χορὸς ἀπαυδᾷ... καὶ τὴν νύκτα... ὦ! τὴν νύκτα ὁ θεὸς ὅστις δὲν σὲ ἐλεεῖ πλέον, σοὶ πέμπει ὄνειρα εὐτυχίας... Ὁνειρα ὅταν ἡ εὐτυχία ἦναι ἀδύνατος, καὶ ἡ ἀγωνία σὲ παραμονεύῃ κατὰ τὴν ἐγερσίν σου!

Η Μαρία ἀνύψου τοὺς μεγάλους αὐτῆς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸν οὐρανὸν ἄνευ δακρύων ἡ φωνὴ τῆς ἦτο ὑπόκωφος καὶ βραδεία.

— Δυστυχὴς Μαρία! εἶπεν ἀναστενάζουσα ἡ μίξις Στευάρτη, ἡτις ἐνόει ἀορίστως τὴν ἀξίαν τοῦ παραδόξου τούτου μαρτυρίου.

— Πρὸ ἐξ ἡμερῶν δὲν ἦλθεν, ἐπανέλαβεν ἡ Μαρία Τρέβωρ — μήπως ἤξεύρω, ὦ θεέ μου! ἂν ἐπιθυμῶ νὰ ἐπανέλθῃ. Ἀλλὰ πάσχω καὶ ὅταν ἦναι μακρὰν ἐμοῦ, διότι ἡ εἰκὼν του εἶναι πάντοτε παρούσα... Αἱ ἐλπίζω ὅτι θὰ ἀποθάνω μετ' οὐ πολὺ!

— Ἄλλοτε ὅμως, Μαρία, ἀνεβόησεν ἡ μίξις Στευάρτη σπαρταττομένη, — ὅτε ἠγάπησῃ τὸν Φράγκη Πέρσηβα! δὲν ἐπάσχεις οὕτως!

Στηρικτὰ λάμψις ἐξαγωγόνησε τὸ ὠχρὸν μέτωπον τῆς μίξις Τρέβωρ.

— Ἄλλοτε, ἐψιθύρισεν, — ἄλλοτε!... ὅταν ἐμελλε νὰ ἔλθῃ πόσον ἦμην εὐθυμοί! πῶς παρετήρουν μετ' ἀνυπομονησίας τὴν βραδυτάτην πορείαν τοῦ δείκτου ἐπὶ τῆς πλακῆς τοῦ ὀρολογίου! πόσον ἐσπεύδον νὰ τὸν ἴδω, οὕσα εὐτυχὴς ἐκ τῆς παρουσίας του, προσεκτικὴ εἰς τὸν εὐγενῆ λόγον του, ζηλότυπος δι' ἕκαστον βλέμμα του!... Ἀλλὰ δὲν εἶναι ἔρωσ τοῦτο, Ἀρτεμι... Ἡ θεία μου μοὶ τὸ ἐξήγησεν ἐν ἐκτάσει... ἐν ἐκπάσει καὶ συγνᾷ... τόσον συγνᾷ ὥστε ὀμίχλη ἐκάλυψε τὰς ἰδικὰς μου ιδέαις... Ὁ ἔρωσ, ὡς βλέπεις, εἶναι τιμωρία, καὶ ἐκεῖνο ὅπερ ἠσθανόμην πρὸς τὸν Φράγκη ἦτο αἰσθημα πλήρες ἐλπίδος καὶ εὐτυχίας... Ὡς τὸν μαρκέσιον δὲ Ριο-Σάντον ἀγαπᾷ!

Τὸν τελευταῖον τοῦτον λόγον ὅστις ἐφαίνετο ὅτι ἦτο πικρὰ καὶ ἀπεγνωσμένη εἰρωνεία, ἐπρόφερεν ἡ Μαρία μετὰ λυπηρᾶς πεποιθήσεως.

— Ἀλλὰ τοῦτο εἶναι τρέλλα, ἀγαπητῆ μου Μαρία! ἀνεβόησεν ἡ Ἀρτεμὶς — δὲν ἐνόησας καλῶς τὴν λαίδην Καμβέλλη, ἡ ἡ μαγευτικὴ δύναμις τοῦ ἀνθρώπου τούτου διατάραξε τὸν νοῦν σου... Ἀγαπᾷς τὸν Φράγκη, καὶ οὐδέποτε ἠγάπησας αὐτὸν περισσότερον.

— Εἶσαι νέα, καλὴ μου Ἀρτεμι, εἶπεν ἡ μίξις Τρέβωρ σείουσα τὴν κεφαλὴν, — καὶ δὲν ἐννοεῖς τὰ τοιαῦτα... ἀλλ' οὐδ' ἐγὼ, τῶνόντι... ἀποθνήσκω χωρὶς νὰ τὰ γνωρίζω.

Ἐπὶ μίαν στιγμὴν ἐπεκράτησε σιωπὴ μεταξὺ τῶν δύο φίλων. Ὁ Κ. Λαντούρης Λούκης εἶχε τελειώσει τὴν διήγησίν του, καὶ ἡ συνδιαλέξις διεκόπη καὶ ἐκ τοῦ ἐτέρου μέρους τῆς αἰθούσης. Η Ἀρτεμὶς ἐθεώρει τὴν σύντροφόν της μετὰ θλιβερᾶς περιεργείας. Η Μαρία ἐφαίνετο σκεπτομένη, ἡ καλλινοεῖπειν, παρεδίδοτο ἀπροφυλάκτως εἰς τὴν ἐπιβροχὴν τῆς συνήθους θλίψεως αὐτῆς. Αἰῶνης δὲ

νέφους πικροτόμας, μελαγχολίας, επασκίνας το μέτωπον της φρονίας...

—Είναι πολύ ώραία, Αρτεμι, το ήξεύρεις, είπαν, ή γυνή ήως μου άφησάσσε την καρδίαν του Φράγκου Πέρσηβαλ!

—Τί λέναι, Μαρία, απήντησε μετά ζωηρότητα η μίς Στευάρτη λαβούσα υπόσιν πινάκι—ά φράγκης να άγαπήσση άλλην;—εί, πάσση επεύρωμαι να μη άπατώμι, και να πιστώσω ότι μόνη ή ζηλατωπία εββαρύνει! Ηθελόν σε ενθαρρύνειν, άταπει άπατάσαι, Μαρία! και πώς είδεν, άν δέβαλαν εις σάτων δυστυχή Φράγκην;

—Είδον, άπεκαθή ή Μαρία, είναι πολύ ώραία! —Και τί ήδυνήθη να είδω; άνεβάθησεν ή Αρτεμις αναλαμβάνουσα την ζωηρότητα αυτής.—Ο Φράγκος είναι εσαδελός μου, και δεν άνέχουμαι... Λυσπηγής Μαρία! επανέλαθε.—σε ζητώ συγγνώμη! Νομίζω ότι έγωώ, τόρα των άδυνη σου... Αλλά τίς έν τη οικία του Ιακώβου Τρέβωρ είναι έχθρός του Φράγκη Πέρσηβαλ.

—Εγώ! άπεκαθή ή μίς Τρέβωρ, έπί των όφθαλμού της όποιος άνεράνη παροδική λάμψης όργης.

—Σύ, Μαρία!... Πώς είναι δυνατόν να σε πιστώσω; Ηξεύρω ότι είσαι τοσοῦτον ευγενής και κάλλοκάνθαλος!... Ω! πάντα ταῦτα είναι παραδοξότατα, ώ θεέ μου!... Επὶ μίαν στιγμήν έννομισα ότι έννοώ! άλλ ήδη βλέπω, ότι τα παραδόξα ταῦτα πράγματα είναι αποόσιτα εις τὸ άνικανον πνεύμα μου... Νομίζει τις ότι σε εμαχυσαν!

—Ίσως, Αρτεμι... Αλλά τί μ ενδιαφέρει; Δεν ήξεύρω ότι θα άποθάνω μετ' άλλων!

Την στιγμήν ταύτην ή κόμησσα του Δερβή, την όποιαν άνήγγειλον εισήλθει εις την αίθουσαν του Τρέβωρ.

Πρό της άφίσεως του Ρίο-Σαντου εις Λονδίον ή λαίδη Ωφέλεια ήτο ένδόμουχος φίλη της λαίδης Καμβέλλης. Έχτοτε δε από της γνωσης συγγενισσως αυτής μετ' του μικροκόσμου, άφ' ηγεσθης αυτήν έψυχράνθησαν. Και όμως δεν διακόπησαν παντελώς επειδή δεν διακρίσθη εύλόγως ή φίλια έν τη εύγενει κοινωνία, διατι ή διακρίσις γίνεται αίστια συνδιλέξεων. Είδομεν δε την λαίδην Ωφέλειαν έν τῷ χορῷ του Οίκου Τρέβωρ.

Αλλά ήτο σπουδαιότατον ήδη ή λαίδη Ωφέλεια και ή λαίδη Καμβέλλη να συνεισκαπετώνται άφελώς, οπως είπεν, και εις τας προσδιορισμένας δια τους ένδομύλους φίλους ήμέσας. Έβουηστυπίας φραγμός έτόθη μετ'ξύ αυτών, και δεν ήγάπων άλλήλας.

Απ' εναντίας δε ή λαίδη Ωφέλεια διετήρει προς την Μαρίαν Τρέβωρ φίλιαν τινά ή μάλλον γλυκεϊάν τινα συμπάθειαν και θωας ή Μαρία ήτο αντίπαλος αυτής! άλλ ή άλλως εύγενής ψυχή της κόμησσης του Δερβή δεν ήδύνατο να συλλάβη μίσος κατά της άθροους και άθώας ταύτης αντιπάλου, την όποιαν ή τύχη καλύτερα έμπεδίων αυτής.—Επειτα δε τὸ αξιόλογον και δεξ πνεύμα αυτής γι-

νώσκοννά διακρίνη της μάλλον άνεπειθήτους μεταβολας της ψυχής, έβλεπε σχεδόν καθόσος έν τη καρδία της Μαρίας έννοει ότι ή αλήθης αντίζηλος αυτής δεν ήτο τὸ δυστυχές κηρόσιον, άλλ ή θεία αυτού, ή λαίδη Καμβέλλη, της όποιος ή τσυχρόν κηρόσιον ήτο παθίς, και ήτοι ήγάπα!—πράγμα άκατανόητον τη αλήθει!—δεν λογαριασμών και άντι της άνεφίας, και...

Η εισοδος της κομησσης του Δερβή προύξενησεν έκπληξιν τινά εις τους φρονιτάς της αίθούσης του Οίκου Τρέβωρ. Έκαστος αυτών ένγνωσε χιλώς τὸν κατ'έσχατον των πρξέων μετ'ξύ της ώρκίης ζέσης και της όδοκλαστικης. Ο υποκόμιος δε Λαντούρης Λούκις εκίνησεν ισχυρώς την άλωσιν του διόπτρουτου ή ολιποπόρομος έμπεριόρισε. Να πῶς ή διαβολός και ή μίς Κικέλη Κέμπη ήνοιγεν ήδη τὸ θεατικόν εραδοχασμόσ ούμα αυτής δια να προσέρη τινοςσιν τον shock (φρικτην), ότι ή λαίδη Μαργαρίτα έδωως ποιούσα επέβαλεν αυτή σιωπην δια νύμματος.

Η δε λαίδη Καμβέλλη ήτις συχ' ήττον των άλλων εξεπλάγη, ήγέρθη μειδιώσα, και έτραξεν εις προσπάντησιν της άρχίης φίλης της με αλήθη χαράν παραφοράς, ες ού έλαβεν εύκαιρίαν ή λούδος Ιωάννης Τάντιβυς να μορμυρίση ιδιαιτέρως την ερην ταύτην κοίση.

—Αὐο φορέδες ήθελον κτυπήθαις τοιαύτην περιστασιν, και αυτής κολλασούνται μετ'ξύ των!

Η λέξις αυται έν τη συνειδήσει του λούδου Ιωάννου, δεν περιεχον ούδεμίαν προσβολτικην σύγκρισιν προς τὸ ωραιότατον ήμισυ μέρος του ήπικου είδους.

Οί παίζοντες τὸ ούιστ ήγέσθησαν, διότι ή υποδογή ήγένετο κατά τας κανόνας.

Αλλά ήσαν ή λαίδη Καμβέλλη εραίνετο πρόθυμος, περιχαρής, τοσοῦτον ή κόμησσα του Δερβή ήτο έν άνησυχία και τεταραγμένη. Τοῦτο δε ήτο παραδοξότατον διότι ή λαίδη Ωφέλεια ερημίζετο έν ελιθ τῷ Λονδίω δια την απαρμιλλων αυτής γνωσιν του κόσμου. Αι αντίζηλοι αυτής έμμιούντο τῷς τρόπους της άδυνατούσας να εύρωσι καλλιτερον πρωτότυπον. Ητο άγχοράτη. Οί όρατοι έθθακμοι αυτής διεφύλακτων ήγην τινά κόπου ή δακρύων ίσως. Τὸ βλέμμα της είδεικνωε ταραχήν ή μάλλον παραφροσνήν.

—Δεν βλέπω την μίς Τρέβωρ, είπε πριν καθήσση μήπως είναι άσθενής;

—Η Μαρία δεν ήτο ένώπιόν της.

—Αί! επανέλαθεν ή λαίδη Ωφέλεια παρατηρούσα αυτήν.—πόσον μετεβλήθης, φίλτάτη Μαρία!

Την εφίλησε ή επί του μετώπου, και δι' άκουσίου κινήματος, ενέβαλε την χειρά της εις τους κόλπους αυτής.—Αλλά την απέσυρε κενήν και ερυθρίασεν ώσανει—εμείλε να εκτελέση κακήν πράξιν.

Επειτα δι' άπεμακρόθησιν αίθνης της Μαρίας, και εκάθησεν έν μέσιν της διακρίσεως.

—Κυρία μου, τη είπεν ή Λαντούρης Λούκις, νομίζω ότι ποτε δεν σας είδον να φορήτε τόσον ώρκίαν καρφίτσιν!

Είναι δικαίον να προσθέσωμεν ότι ή λαίδη Ωφέλεια δεν εκράτει ποτε βριπίδιον δια να τὸ επαινήσση κατά προτίμησιν ή άλλίσσης.

—Δεν θα μίς άναγγείλετέ τι, επανέλαθε πάλιν, περι του άγαπητου εκείνου Φράγκη Πέρσηβαλ;

Τὸ χρώμα της λαίδης Ωφέλειας μετεβλήθη.

—Πόσον ερυθρίατε, αυλαίδη! άνεβόθησεν ή αξιότιμος Κικέλη Κέμπη— και πόσον είσθε άγχορά τώρα!

—Σιώπα, ψυχή μου, σιώπα, έψιθύρισε ή λαίδη Μαργαρίτα.

—Ο Φράγκη Πέρσηβαλ! έτραύλισεν ή λαίδη Ωφέλεια—δεν ήξεύρω... τη αλήθει... κύριε...

—Ο λούδος Ιωάννης θα ήπατήθη, διέκοψεν ή Γαλλίσκος μ' έλην την καλήν θέλησιν του.

Η κόμησσα ούτως πληροφορηθείσα επανέλαθε, προσπαθούσα να αναλάβη την άταραξίαν της.

—Είδον τῶντι τον αξιότιμον Φράγκην Πέρσηβαλ, κύριε. Πάσχει εισέτι εκ της πληγής του, και προς τούτοις πάσχει πολύ, κύριε.

Η Μαρία έθλιψε την χειρά της φίλης της μίς Στευάρτης, και άπεμακρόνησεν. Η λαίδη Ωφέλεια θεώρησεν αυτάς με βλέμμα άνησυχίας.

Τὸ λοιπόν μέρος της επισκέψεως ήτις και δεν ήτο μακρά, υπήρξεν άγληρόν, άν και ή λαίδη Καμβέλλη κατέβαλε πάσαν προσπάθειαν και μεταχειρίσθη, άλλα ματαιώς, θαυμασίους τρόπους συνδιλέξεως. Προδήλωσε ή κόμησσα έπισχε, και τὸ παροδοξόν, ήθελε νομίσαι τις ότι ή στενοχωρία της ήτο ως έντροπή ή τύψις της συνειδήσεως.

Επί τέλους ήγέρθη. Απαντες έμμιήθησαν αυτήν προσθύμως, διότι παρά την συνήθειαν ή παρουσία της επεδάρυε τὰ πνεύματα πάντων.

Αρῶς έτεινε την χειρά προς την λαίδην Καμβέλλη και έχαιρέτησε τον λούδον Ιακώβον, άντι να ύπήρη προς την θύραν, έπορεύθη ταχέως προς την διαρίαν, ήτις εξέπευθεν άσθενή φωνήν, προσελθούσαν βεβαίως από έκπλήξεως.

Εν τούτοις ή μίς Κικέλη Κέμπη διύσχυρίσθη, άν και ή λαίδη Μαργαρίτα επανέλαθε πολλάκις σσστ, ότι ή κόμησσα είχε σύρει εκ του κόλπου της χαρτίον και τὸ έρόψεν επί των γονάτων της Μαρίας έναγκαλιζομένη αυτήν.

Η λαίδη Καμβέλλη έρόψεν υποπτον βλέμμα προς τὸ μέρος τούτο, αλλά δεν είδεν ούδεν.

Είναι αλήθης ότι ή λευκή χειρ της Αρτεμιδος εξετάθη ταχέως και πάλιν άπεσύρθη.—Ευτυχώς ή αξιότιμος Κικέλη Κέμπη δεν παρετήρησε τὸ κίνημα τούτο.

Η κόμησσα του Δερβή δεν ήτο πλέον παύσα. Κατά δε τὸ φαινόμενον δεν συνέθη τι σπουδαίον. Ο κύκλος των παρευρισκομένων έσηματίσθη πάλιν, και κατέκριναν την άπροσδόκητον ταύτην έπίσκεψιν.

Εν τούτοις ή Μαρία τρέμουσα και πνευστιώσα έλαθε κρυφίως εκ των χειρών της μίς Στευάρτης έπιστολήν, εκ της έπιγραφής της όποιος άνεγνωρίσε δι' ενός βλέμματος την γραφήν του Φράγκη Πέρσηβαλ.

Οθεν φαίνεται ότι ή μίς Κικέλη είχε κατά τι δικαίον.

Κεφ. ΚΓ.—Η συνέντευξις.

Ο Φράγκης είχε παρουσιάσθη μόνος εις την οικίαν της κομησσης του Δερβή. Ο δε Στέφανος τον περιέμεναν έν τη άμαξή.

Εχρησίσθησαν πολλαι παρακλήσεις να καταπαίσση την λαίδην Ωφέλειαν, ήτις ήτο προαικιμένη με τοσοῦτον εύγενή καρδίαν, με την ύψηλην και αξιόπαινον εκείνην περίσκεψιν, ήτις άντικαθίστα την ήθικην εις τους άριστοκράτας. Εχρησίσθησαν, λέγομεν, πολλαι παρακλήσεις να καταπαίσση αυτήν να έπιχειρήσση την άμφιβολον εκείνην πράξιν, ήτις περιέγεται έν τῷ προηγουμένω κεφαλαίω.

—Να έγχειρίση λαθραίως έπιστολήν εις νεάνιδα!—Τούτο κατά τὰ υποκριτικά ήθη ήμών, άτινα ένώπιον του λαού περιβάλλονται μανδύαν άυστηρῆς σωφροσύνης, και προσποιούνται άδιακρίτως ψευδή καθαρροσύνην επαγγελιομένην άκραν άγνοήτα, τούτο λέγομεν υπερβαίνει όντως τὰ όρια, και πρέπει να φανή τοίς πάσι τρομερόν άμαρτήμα. Εκ τριακοσίων δωδεκάδων κυριών ούδεμίαν βεβαίως ήθελεν άφήσει να παρέληθ δηγούμενον τὸ συμβάν τούτο χωρίς να ύψώση τους όφθαλμούς προς τον θεόν, και να μισουρίση τὸ κακόφωνον ω-ω-ω! εκείνο, προσερόμενον κατά τρεις οβόγγους εξίσου παραφάνους, τὸ όπειον έν Λονδίω είναι ή τρομερωτάτη κατάρα των γυναικῶν. Τὸ δε περιήρημον shockingly ήθελεν είναι άνεπαρκές να εξήρησθη όλην την σφοδρότητα της έναρότου άγανακτήσεως αυτών.

Ημεις οί άνδρες είμεθα τοσοῦτον γυναικάρεσται ώστε δεν δυνάμεθα να μη ψάλλομεν έν χορῷ. Πρέπει να μισουρίσωμεν μετ' των κυριών τὸ να όλολύζομεν δε μετ' των λυκων μάλις είναι τόσον αναπόφευκτον.

Τῶντι δε ή πράξις είναι σοβαρά γενικώς θεωρουμένη, και ούδύτως έπιδοκιμάζομεν αυτήν. Αλλά ή θέσις της λαίδης Ωφέλειας δεν ήτο εκ των συνήθων. Αίτούμεν δε δια αυτήν παρά του άναγκώσου ούχι μετρίασιν του όνειδους, άλλ' ειλκιρινή και παντελή άφροσιν.

Και βέβαια δεν ένίγνωσε τάχα πόσον επαινελαίτο τὸ μέλλον της μίς Τρέβωρ; και δεν ήξευρε τὰ δίκαια του Φράγκη ώστε να γίνη προστατις της ταλαιπωρου νεάνιδος;

Η άμαξια έστάθη εις τὸ πόδιον του Οίκου Βανούδη, και ή κόμησσα ήτο εισέτι τεταραγμένη.

—Δεν ήθελα τὸ κάμει! έψιθύρισε βιγώσα.—ω!

ὄχι, δὲν ἤθελον τολμήσει, ὦ θεέ μου!... Ἀλλὰ τὸ δυστυχὲς κοράσιον ἦτο τοσοῦτον ὠχρὸν, καὶ ἐφαίνετο πάσχον δεινῶς!...

Ἡ ἐπιστολὴ τοῦ Φράγκου περιεῖχεν ὀλίγας μόνον λέξεις. Προσδιώριζε μὲ λόγους πλήρεις σεβασμοῦ, ἀλλὰ σταθεροῦς καὶ κατεπαίγοντας τήνον συντεταγμένως μετὰ τῆς μίσης Τρέβωρ τὴν οἰκίαν τῆς φίλης τῆς μίσης Ἀρτέμιδος Στευάρτης, ἐξαδέλφης τοῦ Φράγκου Πέρσηβαλ.

Ἡ Μαρία ἀναγνώσασα αὐτὴν ἐστάθη μίαν στιγμὴν ὡς βεβυθισμένη εἰς σκέψεις.

—Φρονεῖς ὅτι ὁ ἄνθρωπος δύναται νὰ ἀγαπᾷ δύο γυναῖκας, Ἀρτεμι; ἤρώτησε μετ' ὀλίγον.

—Δὲν ἤξεύρεις, Μαρία, ἀπεκρίθη ἀπερισσάπτως ἡ Ἀρτεμις, ὅτι ὁ Κ. μαρκισσὸς δὲ Ριο-Σάντος οὐδέποτε ἀγαπᾷ ὀλιγωτέρως τῶν τεσσάρων ταυτοχρόνως;

Ἐν δάκρῳ κατέδρευεν ἐπὶ τῆς παρεῖς τῆς μίσης Τρέβωρ.

—Οὕτω βεβαίως εἶναι καὶ ὁ Φράγκος, ἐψιθύρισε— μὲ ἀγαπᾷ, ἐνῶ ἀγαπᾷ καὶ τὴν γυναῖκα ἐκείνην... Ἐγὼ ὅμως δὲν τὸν ἀγαπᾷ πλέον.

Προσφέρουσα δὲ τὴν ἐπιστολὴν πρὸς τὴν μίση Στευάρτην,

—Ἀκουσον, Ἀρτεμι, ἐξηκολούθησε λέγουσα. Ἀύριον ὅταν ἔλθῃ εἰς τὴν οἰκίαν σας διὰ νὰ με ἴδῃ, εἰπέ εἰς αὐτὴν ὅτι εἶμαι εὐτυχιστάτη... εἰπέ τῷ ὅτι εὐχαριστεῖται τις νὰ με ἀκούῃ ψάλλουσαν, νὰ με βλέπῃ μειδιδῶσαν... εἰπέ τῷ ὅτι δυσκολεύεσαι νὰ ἐξισωθῆς μὲ ἐμὲ κατὰ τὴν εὐθυμίαν, τοσοῦτον εἶμαι παράφορος ἐκ τῆς χαρᾶς...

Διέκοψε δὲ τὸν λόγον τῆς ἀπηυδμένη. — Ἡ Ἀρτεμις μὴ ἐννοοῦσα οὐδὲν ἐξέφωξε βλέμμα ἐπὶ τῆς ἐπιστολῆς.

—Πῶς! Μαρία, ἀνεθύσησε, τολμᾷς νὰ ἀπορρίψῃς τὴν αἴτησιν τοῦ δυστυχοῦς τούτου Φράγκου, ἐνῶ εἶναι πληγωμένος καὶ πάσχων;

—Πάσχει λοιπὸν ὅσον ἐγώ; ἀπήντησεν ἡ μίση Τρέβωρ, τῆς ὁποίας ἡ φωνὴ ἐξησθένει— εἰπέ τῷ... δὲν τὰ ἐνθυμῶμαι, Ἀρτεμι... εἰπέ τῷ ταῦτα πάντα... Λοιπὸν!... ὅταν ἀποθάνω, θὰ μάθῃ ὅτι ἐπάσχων... ἀλλ' ἔως τότε ἂς μὲ νομίζῃ εὐτυχῆ!

—Ὁ! Μαρία, ταλαίπωρε Μαρία! ἐψιθύρισεν ἡ μίση Στευάρτη— ποία λοιπὸν κκοποῖς δύναμις σὲ ἐπιθαρύνει! ποία λοιπὸν χεῖρ περιέπτυσε τοὺς ὀφθαλμούς σου διὰ τοῦ θλεθροῦ τούτου κάλυμματος τὸ ὁποῖον σὲ τυφλᾷ!... Λυπήσου τὸν ἑαυτὸν σου καὶ μὴ ἀπορρίπτεις τὴν παρακλήσιν τοῦ Φράγκου— ἔλθε αύριον, ἔστω καὶ διὰ νὰ τῷ εἶπῃς τὸ τελευταῖον χάρι!

—Ἄν τὴν ἐβλεπες, Ἀρτεμι, ἀπεκρίθη ἡ Μαρία ἀναλκμδάνουσα δύναμιν τινα ἐξ αἰφνιδίου ὄρου ἑλτοπιτίας— ἀν ἤξευρες πόσον εἶναι ὠραία!... Ὁχι, ὦ! ὄχι, δὲν θὰ ἔλθω!

Ἡ Μαρία ὡς καὶ πάντες οἱ ἀσθενοὺς φύσεως, ἦτο ὑπερβαλλόντως ἰσχυρογνώμων, ὁσάκις οὐδεμία ἀνωτέρα δύναμις ἐδέσμευε τὴν θέλησιν τῆς

Ἦθεν ἡ μίση Στευάρτη δὲν ἐπειράθη πλέον νὰ τὴν καταπαίσει.

Τὴν ἐπιούσαν κατὰ τὴν ὀρισμένην ὥραν ὁ Φράγκος Πέρσηβαλ ἔδραμεν εἰς τὸν τόπον τῆς συνεντεύξεως. Ἡ Ἀρτεμις ἦτο μόνη ἐν τῷ θαλάμῳ τῆς μητρὸς τῆς, καὶ ἐμελλε νὰ ἀναγγεῖλῃ εἰς τὴν ἐξαδέλφον αὐτῆς τὴν θλιβερὰν εἰδήσιν τῆς μὴ συγκατανέως τῆς Μαρίας.

Ἀλλ' ὁ Φράγκος δὲν ἔλαθε καιρὸν νὰ ἐκφράσῃ τὴν λύπην του. Μίση; ἡ Ἀρτεμις ἐτελείωσα τὸν λόγον τῆς, καὶ ἡ Μίση Τρέβωρ εἰπήλθε χωρὶς νὰ προαναγγεῖλθῇ.

Ἦτο λευκὰ ἐνδεδυμένη, ἂν καὶ ἦτο εἰσέτι πρῶτὴ καὶ τὸ κέντρον τοῦ χεῖμωνος. Χαρίεις ἀγρίωνος πῖλος τῆς Ἰταλίας, ἐξ ἐκείνων τοὺς ὁποίους ἀΐλαιδα φροοῦσιν ἐν πάσῃ ὥρᾳ τοῦ ἔτους, περιέκλειε τὴν κόμην τῆς, τῆς ὁποίας βύστροχοὶ τινες ἐκρέμαντο ἀπαλυνθέντες ἐκ τῆς ὑγρασίας.

Διήλθε τὴν αἴθουσαν διὰ τοῦ ταξέως καὶ ἐλαφροῦ βήματος δι' αὐτὸ ἄλλοτε ἐβάδιζε, καὶ ἔτεινε τὴν χεῖρα πρὸς τὴν Ἀρτέμιδα, ἔπειτα δὲ πρὸς τὴν Φράγκην.

Ἐπειτα δ' ἐκάθησε μεταξὺ αὐτῶν ὡς ἐσυνήθιζε ποτε νὰ κάμῃ πρὸ τοῦ ταξιδίου τοῦ Πέρσηβαλ.

—Ὅλην τὴν νύκτα ὠνειροπόλουν περὶ τῶν δύο σας, εἶπεν— ὠνειροπόλουν ἐργηγορία, διότι ἤδη ἀπὸ πολλοῦ δὲν κοιμῶμαι πλέον... Ἐσυλλογίσθη ὅτι ἡ προσφιλές μοι Ἀρτεμις ἤθελε νομίσαι ὅτι ἔχω κακὴν καρδίαν, καὶ ἠθέλησα νὰ ἴδω τὸν Φράγκην... δύναμαι νὰ εἶπω καὶ τὸν ἀγαπητόν μου Φράγκην, — προσέθηκε μειδιδῶσα, ἵνα βεβαιώσω αὐτὸν ὅτι ἡ Μαρία Τρέβωρ ἐπιθυμῇ πάντοτε τὴν εὐτυχίαν σου.

Ἐπρόφερε δὲ τοὺς λόγους τούτους μὲ φωνὴν ἀνεπιτήδευτον, καὶ σταθερὰν, τὴν ὁποίαν οὐδεμία συγκίνησις ἐτάρατταν.

—Ἐλα νὰ με βαρβήσῃς, Φράγκη, ἐπαρέλαθεν. Ὁ πῖλός μου εἶναι πολὺ βαρὺς ὡς πρὸς τὴν ταλαίπωρον κεφαλὴν μου, καὶ μοῦ βαρύνει τὸ μέτωπον... Εὐχαριστῶ, Φράγκη, ἐξηκολούθησε λέγουσα μετ' ἀνεπιστήτου πικρίας, ἅτε ὁ Πέρσηβαλ ὑπέκουσεν εἰς αὐτὴν, δὲν ἐλπισθόνησας ἐν καιρῷ τοῦ ταξιδίου σου νὰ περιποιῆσαι τὰς κυρίας.

Ἡ μακρὰ κόμη τῆς ἀππληγμένη τοῦ λοιποῦ παντὸς δεσμοῦ ἔπεσε κατ' ἐλαφροῦς βοστρύχους ἐπὶ τῶν ὤμων τῆς, καὶ παρίστα ζωοτόμας ἐν μέσῳ τῶν χρυσῶν ἀντανακλάσεων αὐτῆς τὰς περιγραφὰς τοῦ ὠχροῦ καὶ κατίσχνου προσώπου τῆς.

Ἦτο εἰσέτι ὠραία, ἀλλ' ἡ ὠραιότης αὐτῆς ἐφάνετο ἤδη ὡς μὴ ἀνήκοισα πλέον εἰς τὴν γῆν.

Ἦτο ὡς αἱ λευκαὶ ἐκεῖνα: παρθένοι τῆς ὁποίας μᾶς περιγράφει ἡ νεοεὐδὴς ποιήσις τοῦ Ὄσσιαν, διερχομένης διὰ τοῦ τέφρου καὶ κλινοῦσας τὸ αὐλὸν σώμα των πρὸς τὴν πνοὴν τοῦ βορρᾶ, ὅστις τὰς παραφέρει, καὶ κυματίζουσας μακρὰν αὐτῶν τοὺς ξανθοὺς βοστρύχους καὶ τὰ διαφανῆ περικλώματα αὐτῶν.

Παρετήρησεν ἀλληλοδιαδόχως τὸν Πέρσηβαλ

καὶ τὴν μίση Στευάρτην, οἵτινες ἀμρότεροι ἔμεινον ἄφρονι ὑπὸ ἐκπλήξεως.

—Φαίνεσαι μελαγχολικῆ, ἀγαπητή μου Ἀρτεμι, εἶπε— καὶ σὺ, Φράγκη, μετεβλήθης πολὺ... Ἐγὼ δὲν ἤξεύρω ἂν ἀποθνήσκω ἢ γίνωμαι παράφορος.

Τοὺς παρδόξους τούτους λόγους ἐπρόφερεν, ὡς καὶ πάντας τοὺς λοιποὺς, διὰ τοῦ ἐλευθέρου ἐκείνου τίνου, τὸν ὁποῖον ἀναλαμβάνει τις πρὸς ἀνταλλαγὴν τῶν τετριμένων λόγων ἀσπιδάντου συνομιλίας— ἀλλ' ἔπεσαν ὡς παγωμένοι μύλυδοι ἐπὶ τῆς καρδίας τοῦ Φράγκου, καὶ προῦξήνησαν τρόμον εἰς τὴν Ἀρτέμιδα.

Ἡ Μικρία οὐδόλιος προσεῖχεν εἰς τὴν θλιβερὰν ἐντύπωσιν τὴν ὁποίαν παρήγαγε, καὶ ἔσεισε τὴν ὠραίαν αὐτῆς κεφαλὴν μετὰ τινος παιδαριώδους κινήματος.

—Ἀρτεμι, ἐπνεέλαθεν αἰφνης, δὲν ἐνθυμῶμαι πλέον τὴν συνήθειάν σου... Ὅταν συνερχόμεθα οὕτω καὶ οἱ τοῖς, μετὰ τινος στιγμῆς σὺ ἐπέρχεται ἡ ἐπιθυμία νὰ κρούσῃς τὸ κύμβαλόν σου... Ἦ ἤξεύρεις, ἀγαπητή μου Ἀρτεμι;... Ὁ Φράγκος καὶ ἐγὼ μένομεν τότε μόνοι...

Ἡ μίση Στευάρτη ἔμεινε ἀκίνητος. Ἡ Μαρία ἐκτύπησε διὰ τοῦ μικροῦ ποδός τῆς ἐπὶ τοῦ τάπητος.

—Λοιπὸν! Ἀρτεμι! ἀνεβόησεν ἀνυπομόμως— ἐνόσω εἶσαι αὐτοῦ, ὁ Φράγκος δὲν θὰ μοι εἶπῃ ὅτι μὲ ἀγαπᾷ!...

Ἡ Ἀρτεμις ἠγάθη κινήθησα ὑπὸ αὐτομάτου ὠθήσεως, καὶ διηυλόνη βραδέως πρὸς τὸ κλειδοκύμβαλόν τῆς, τὸ ὁποῖον ἠνέωξεν.

Ἡ δὲ Μαρία ἔτεινε τὴν χεῖρα πρὸς τὸν Πέρσηβαλ, ὅστις τὴν θεώρει θλιβερῶς. Τὰ στιγμιαία χρώματα τὰ ὁποῖα ἐπεφάνησαν διὰ τὴν παρ' ὀλίγου ἀνυπομονησίαν τῆς, ἔγειναν ἄφροντα. Ἐκλίπε τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ στήθους τῆς καὶ δὲν ὠμίλησε πλέον.

Ἡ Ἀρτεμις ἔθεσεν αὐτομάτως τοὺς δακτύλους τῆς ἐπὶ τῶν πληκτρῶν τοῦ κυμβάλου, ὅθεν ἠκούσθησαν σωρὸι ἤμων ἐξερχόμενων κατὰ τύχην.

Ὁ ἀπροσδόκητος αὐτοῦ χαρῆς πηγήγαγεν ἐπὶ τῆς Μαρίας Τρέβωρ τὸ ἀποτέλεσμα ἡλεκτρικοῦ ἀνατιναγμοῦ. Ἐκάρτησε σφοδρῶς, ἀνύψωσε ταχέως τὴν καταβεβλημένην κεφαλὴν τῆς, καὶ ἀπέσυρε τὴν χεῖρα αὐτῆς ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ Πέρσηβαλ.

—Ὁ!... εἶπε μὲ μακρὸν ἀναστεναγμόν.

Ἐπειτα δὲ ἐμβλέψασα πρὸς τὸν Φράγκην, ὡς ἀνεῖ θεώρει αὐτὸν τότε κατὰ πρῶτον, ἀπεμακρύνθη ἀπ' αὐτοῦ καὶ προσέθηκεν.

—Τί κάμνετε ἐδῶ, μυλόρδε;

—Μαρία! φιλάτη μου Μαρία! ἀνεβόησεν ὁ Φράγκος ὅστις προῦτιμα τὴν αἰφνιδίον αὐτῆν τραγύτητα ἀπὸ τὴν παρδόξον ἀφοσίωσιν τὴν ὁποίαν ἡ Μαρία ἐδείκνυεν αὐτῷ πρὸ ὀλίγου— Μαρία! ἐν ὀνόματι τοῦ θεοῦ, μὴ ἀρνῆσαι νὰ με ἀκούσῃς... μὴ γίνῃς σκληρὰ ὡς ὁ πατήρ σου... μὴ με ἀποθῆς ποῖν ἀκούσῃς τὴν δικαιολόγησίν μου... Σὲ ἀγαπᾷ πάντοτε, Μαρία! δὲν ἠγάπησα εἰμὴ σε μόνην!

Ἡ μίση Τρέβωρ μετὰ προφανοῦς δυσκολίας διέτηρησε τὸ κάλυμμα τῆς ψυχρότητος δι' ἧς περιεβάλλετο.

—Μυλόρδε, εἶπεν, οἱ λόγοι σου μὲ ἐκπλήττουσι. Διατί νὰ δικαιολογηθῆς; Δέν σε κατηγορῶ... Τοιοῦτοτρόπως θεωροῦμεν σοβηράτατον τὸ παρελθόν, τὸ ὁποῖον ἤδη εἶναι μακρὰν ἡμῶν, καὶ τὸ ὁποῖον σκαπόμεν νὰ ἀπαρνηθῶμεν ἀμρότεροι.

—Ἀμρότεροι, Μαρία!... Ὁ! ὄχι... ὄχι ἐγὼ τοῦλάχιστον! Τὸ παρελθόν τούτο θέλει εἶσθαι ἡ προσφιλεστάτη ἀνάμνησις μου... Ὁ θεέ μου! εἶναι λοιπὸν ἀληθές ὅτι δὲν με ἀγαπᾷ πλέον...

—Εἶναι ἀληθές, μυλόρδε.

—Καὶ δύνασαι νὰ τὸ λέγῃς χωρὶς ταρχὴν καὶ θλίβιν, Μικρία;

—Δύναμαι, μυλόρδε, καὶ χροιστῶ, —διότι εἶμαι ἡ μνηστὴ τοῦ μαρκισσοῦ δὲ Ριο-Σάντος.

Κεφ. ΚΔ'. Ἐκμωθήσεις.

Τὸ ὄνομα τοῦ μαρκισσοῦ δὲ Ριο-Σάντος προφερθὲν ὑπὸ τοῦ προσφιλοῦς στόματος τῆς Μαρίας Τρέβωρ εἰσέδυσεν εἰς τὴν καρδίαν τοῦ Φράγκου ὡς πληγὴ ξίφους τὸ πρόσωπόν του καταπεποννημένον ὑπὸ τοῦ πυρετοῦ καὶ ὠχρανθὲν ἐκ τῶν ἀποτελεσμάτων τῆς πληγῆς του ἐξέσφραζεν εὐγλώττως τὴν δακέθυμον θλίβιν, ἧτις κατεῖχε τὴν καρδίαν του, καὶ ἐστῆθη ἐπὶ μίαν στιγμὴν μὴ δυνάμενος νὰ ἀποκριθῇ.

Ἡ καρδία τῆς Μαρίας ὄρμα πρὸς αὐτὸν τὴν στιγμὴν ταύτην. Τὸ δυστυχὲς κοράσιον ἐμέμφετο ἑαυτὸ διὰ τὴν ὀδύνην τοῦ Πέρσηβαλ ἠσθάνετο ὅτι ἠγάπατο, καὶ ἀππληγμένη πρὸς στιγμὴν τῆς σοφιστικῆς ἐπενεργείας, ἣν ἐξήσκει ἐπ' αὐτῆς ἡ λαϊκὴ Καμβέλλη, ἠσθάνετο ὅτι ἠγάπα.

Ἀλλ' ἐν τῶν κυριωτέρων ἰδιωμάτων τοῦ χαρακτῆρος τοῦ Φράγκου ἦτο ὑπερηφάνεια εὐερέβιστος καὶ καταγνώσα εἰς ὑπερβολὴν τὴν λεπτότητα τῆς εὐαισθησίας αὐτοῦ. Παρελθούσης τῆς πρώτης στιγμῆς τῆς θλίψεως, ἐπανῆλθεν ἅπασα ἡ ὑπερηφάνεια αὐτοῦ, καὶ ἐπέθεσε κάλυμμα ἐπὶ τῆς πληγῆς.

Ὁ φόβος τῶν ἰδεῶν του μετεβλήθη. Παρσφεροθεῖς ἐπὶ μίαν στιγμὴν ὑπὸ τοῦ ἐρωτῆς του ὀλίγον ἔλειψε νὰ λησμονήσῃ τὸν κύριον σκοπὸν τῆς ἐπισκέψεως αὐτοῦ. Εἶχεν εἶλθαι διὰ νὰ κατηγορήσῃ, καὶ μέχρι τοῦδε εἶδομεν αὐτὸν προσπαθοῦντα μόνον νὰ ὑπερασπισθῇ ἑαυτόν. Ἄν ἐξηκολούθει μίαν εἰσέτι στιγμὴν οὐπὼ φρεόμενος, ἂν ἔκαμνεν εἰς τὴν Μαρίαν τὴν ἐξήγησιν τῆς πράξεως τὴν ὁποίαν ἔκαμνε ἡ Σωσάννα ἐν τῷ Οἴκῳ Δουδλέη, τὸ δυστυχὲς κοράσιον συγκινηθὲν καὶ μετανασὸν διὰ τὴν ὀδύνην τῆς ὁποίας ἐγενεον αἰτία, ἤθελε τότε ταχίστα παραδοθῆ, —καὶ μετὰ πόσης χαρᾶς!

Ἀλλ' ὁ Πέρσηβαλ δὲν ἐπιθύμησε νὰ ἐξακόλου

Θήση την στιγμήν ταύτην την προαγγελθεσαν ε-
ξήγησιν.

—Κυρία, εἶπε με τὴν σοβαρὰν καὶ σταθερὰν ἐ-
κείνη φωνήν, ἥτις ἐκδιέζει τὴν προσοχὴν, ἤγνώ-
ουν ὅτι εἶσθε μνηστὴ τοῦ κυρίου μαρκισσοῦ
δὲ Ριο-Σάντου, ἀλλὰ καὶ ἂν τὴ ἐγίνωσκον, ἤθελον
εἶτι προθυμότερον σπεύσει εἰς συνάντησίν σας. Δὲν
ὀμιλῶ πλέον δὲ ἐμαυτὸν, κυρία μου. Ὅτι ἤγπα-
τε καὶ ἂν συμβῆ, οὐδέποτε θέλει ἐξέλθει ἐκ τοῦ
στόματός μου οὔτε παραπονὸν οὔτε δέησιν... Θέ-
λω προσπαθῆσαι νὰ λησμονήσω ὡς ὑμεῖς τὰς προ-
σφιλεῖς ἐκείνας ἐρωτικὰς ἀναμνήσεις, αἵτινες ἦσαν
ὁ πολυτιμότερος θησαυρός μου... Δὲν ὑπάρχουσι
πλέον μεταξύ μας ὄρακι, διότι ὅσους μοὶ ἐκαίματε
σὰς τοὺς ἀποδίδω, κυρία μου.

Ἡ Μαρία ἤκουε διατηροῦσα τὴν ὑπερήφανον
στάσιν, τὴν ὁποίαν εἶχε λάβει ἐν ἀρχῇ τῆς συνδι-
αλέξεως, ἀλλ' ἤδη ἡ καρδιὰ αὐτῆς ἦτο ἠττημένη,
καὶ μετὰ δυσκολίας ἐκράτει τὰ δάκρυα, τὰ ὁποῖα
ἐπήρχοντο εἰς τοὺς ὀφθαλμούς της.

Ἡ Μίς Στευάρτη καθήμενη εἰσέτι παρὰ τὸ
κλειδοκώρυθαλον περιέφερον ἀσκέπτως τὰ δάκτυλά
της ἐπὶ τοῦ πληκτοφόρου, καὶ ἐπαίζε ἐξ αὐτομά-
του τοὺς ἀφελεῖς στίχους οὐαλικῶν τινος ἔσματος.

— Ἀλλ' ἂν δὲν ἐλπίζω πλέον, ἐπανέλαβεν ὁ
Πέρσηβαλ μετὰ φωνῆς ἡλυκυτέρας, ἀγαπῶ εἰσέτι,
καὶ οὐδὲν ἐπραξα δυνάμενον, κυρία μου, νὰ με ἀ-
φαιρέσῃ τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ ἐπαγρυπνῶ εἰς ὑμᾶς,
καὶ νὰ ἀπομακρύνω καθόσον δύναμαι, τὴν φρικώ-
δη δυστυχίαν ἣτις ἐπίκειται ἐπὶ τῆς κεφαλῆς σας...

— Δὲν σὰς ἐνοῶ, μυλόρδε, εἶπε τραυλίζουσα ἡ
Μαρία.

— Θέλω ἐξηγηθῆ, κυρία μου... Ὁ! μὴ φοβεῖσαι
νὰ εἴρῃς εἰς τοὺς λόγους μου πικρῶν ἢ μομφῶν...
Τὸ αἰσθημα τῆς ὀργῆς ὑπερδιηγήθη ἐν ἐμοὶ ἐκ
τῆς ψυχρᾶς ὑποδοχῆς σου ἀπέπτα ἤδη ἐκ τῆς καρ-
δίας μου... Ἐπαύεις, Μαρία, ἐπαύεις δεινῶς! καὶ
πάσχεις εἰσέτι... Σὺ τὴν ὁποίαν ἀφῆκα πλήρη νεό-
τητας καὶ ζωῆς. Φεῦ! ταλαίπωρε Μαρία, σὲ συγ-
χωρῶ...

— Ἐπέφερα, εἶναι ἀληθές, μυλόρδε... καὶ βεβαίως
οἶνομαι εἰς ὑμᾶς πολὺ μεταβεβλημένη, εἶπεν ἡ
μίς Τρέβωρ — Ἀφ' οὗτου δὲν σὰς ἀγαπῶ πλέον, αἱ
ἡμέραι μου εἶναι θλιβεραὶ, καὶ αἱ νύκτες μου πά-
ρρηγονται με δάκρυα... Διατί... δὲν ἤξεύρω... Ἀ-
γαπῶ τὸν μαρκισσον δὲ Ριο-Σάντον ὅστις με ἀγα-
πᾶ... Πρέπει τώρα διὰ τοῦτο νὰ εἶμαι δυστυχής...

— Ταλαίπωρε Μαρία! ἐπανέλαβεν ὁ Φράγκης,
ὅστις τὴν ἐθεώρει, τὰς γειρας ἔχων συνεσταυρω-
μένας, μετ' ἀνεκφράστου συμπληθείας. — λέγεις ὅτι
ἀγαπᾶς;... Ὅχι... ἂν ἠγάπα, δὲν ἤθελες τὸ εἶπε...
δὲν ἤθελες ταλμῆσαι νὰ μοῦ πληγόνῃς οὕτω τὴν
καρδίαν...

— Ὁ! ὄχι, μυλόρδε, δεικνύον ἡ Μαίρα, τῆς ὁ-
ποίας ὑγράνθησαν οἱ ὀφθαλμοί· ἐκείνη εἶναι ὠραιο-
τέρα ἐμοῦ... Τὰ δάκρυα δὲν τὴν ἔκαμον ὠρᾶν...
Ὁ! ναι, τολμῶ νὰ σὰς λέγω ὅτι δὲν σὰς ἀγαπῶ
πλέον.

— Τὴν εἶδες λοιπὸν καὶ σὺ, κυρία μου; ἤσώτη-
σεν ὁ Πέρσηβαλ.

— Τὴν εἶδον, μυλόρδε... Ἡξεύρω καὶ ἐγὼ διατί
ἠθάνθη ἐμαυτὴν ἀποθνήσκουσαν ὅτε τὴν εἶδον...
Ὁμοί! Φράγκη, τὸ πνευμά μου εἶναι ἀθεναγές ὡς
καὶ ἡ καρδιὰ μου... Ἐθούισα ἴσως ὅτι σὲ ἠγάπων
ἀκόμη... Ναι, τὴν εἶδον ἀναβάνουσαν τὰς βρυχι-
δάς τοῦ Οἴκου Δουδέλη. Ὁ πατήρ μου τὴν παρη-
κολούθησεν... καὶ κατέστη μνηστὴ τοῦ μαρκισσοῦ
δὲ Ριο-Σάντου.

Ἔθηκε δὲ τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ μετώπου αὐτῆς,
καὶ ἔκλεισε τοὺς ὀφθαλμούς.

— Διὰ τῆς βίας λοιπὸν καὶ τῆς ἀπάτης ἀνῆκει
εἰς αὐτόν, ἀνεβόησεν ὁ Φράγκης.

— Τίς σὰς τὸ εἶπε, μυλόρδε; ἤσώτησεν ἡ Μαρία
ἀνυψοῦσα τὴν κεφαλὴν — πάσα γυνὴ δὲν πρέπει νὰ
σεμνύνῃται διὰ τὸν ἔρωτα τοῦ μαρκισσοῦ δὲ Ριο-
Σάντου;

Ὁ Φράγκης ἀπέστρεψε τοὺς ὀφθαλμούς χωρὶς
νὰ ἀποκριθῆ.

— Εἶμαι τραλλή, ἐπανέλαβεν ἡ μίς Τρέβωρ ἔ-
θλιβόμενη ὡς ἀνόητος, ἐνῶ ἔπρεπε νὰ χαίρω... Δὲν
ἔπρεπε νὰ εἶμαι εὐτυχὴς βλέπουσα ἐμαυτὴν λησμο-
νημένην, ἀφοῦ καὶ ἐγὼ δὲν ἠγάπων;

— Κυρία μου, εἶπεν ὁ Πέρσηβαλ, ἀποβρίψας καὶ
πάλιν τὴν ἀδυναμίαν, τὴν ὁποίαν προῦξεν εἰς αὐ-
τὸν ἡ ἐπ' ἀνόητος τῆς ἐρωτικῆς προλήψεώς του, δὲν
μοὶ ἀνῆκει νὰ ἐξετάζω τί συμβαίνει ἐν τῇ καρδίᾳ
σας... Τὸ κατ' ἐμὲ οὐδέποτε ἔπαυσα ἀπὸ τοῦ νὰ
σὰς ἀγαπῶ, καὶ ἠδυνάμην νὰ δικαιολογηθῶ διὰ
μίας λέξεως...

— Δικαιολογήσου, ἐψιθύρισε χαμηλῇ τῇ φωνῇ ἡ
μίς Τρέβωρ.

Ὁ Φράγκης ἔλαβε τὴν χεῖρά της καὶ τὴν ἐπί-
λησεν.

— Σαληρότατοι εἶναι ἐκεῖνοι οἵτινες οὕτως ἐτύ-
φλωσαν τὴν γενναίαν καὶ ἀγαθὴν καρδίαν σου, Μα-
ρία, εἶπεν — ὦ! ναι, πάντοτε σὲ ἠγάπησα... ὅτι σὲ
ἀγαπῶ πάντοτε!

— Ἀλλ' ἐκείνη τὴν γυναῖκα, μυλόρδε;

— Δὲν τὴν γνωρίζω, Μαρία... Ἡ γυνὴ αὕτη ἔ-
πραξε πρὸς τὸ προσκεφάλαιόν μου ἄτιμον καὶ αἰ-
σχροὺν ἐχθιδουργίαν... ἡ γυνὴ αὕτη ἦτο ἀπεσταλ-
μένη...

— Ἀλλ' ὑπὸ τίνος, Φράγκη;... Ὁ θεὸς μου! διατί
δὲν δύναμαι νὰ τὸ πιστεύσω;... ὑπὸ τίνος;

— Ἐπ' ἐκείνου βεβαίως ὅστις ἐδοκίμασε νὰ δι-
λητριάσῃ τὴν πληγὴν μου...

— Ὁ! Φράγκη, ἐψιθύρισε τὸ δυστυχὲς κοράσιον
μετὰ φρίκης.

— Ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου ὅστις μόνος ἐν
τῷ κόσμῳ διεφέρετο εἰς τὸν θάνατον ἢ τὴν δυστυ-
χίαν μου.

— Ὁ! θεὸς μου! θεὸς μου! εἶπεν οἰμώζουσα ἡ
Μαρία, — ἠθέλησαν νὰ σὲ φονεύσωσι, Φράγκη, εὐ-
γενῆ μου Φράγκη... Καὶ ἐγὼ σὲ ἀπέβριμτον!...

Δέκοντε τοὺς λόγους αὐτῆς, καὶ τὸ βλέμμα της
κατέστη σκυθρωπὸν καὶ ἀκίνητον.

— Καὶ ὀμιλῶ ἐμὲ πῶς ἀνῆλθ' ἐκ τοῦ προση-
γασμένου... ἀρκετὸ μολόρδε, δὲν σὰς πιστεύω.

— Ἐπειδὴ ἀσπύρας κοράσιον ἐψιθύρισε ὁ Φράγκης, οὐ-
τίμως ἀνῆλθ' ἐκ τοῦ προσηγασμένου... ἀρκετὸ μολόρδε, δὲν σὰς πιστεύω.

— Ἐπειδὴ ἀσπύρας κοράσιον ἐψιθύρισε ὁ Φράγκης, οὐ-
τίμως ἀνῆλθ' ἐκ τοῦ προσηγασμένου... ἀρκετὸ μολόρδε, δὲν σὰς πιστεύω.

— Ἡλθον διὰ νὰ σὰς ἀναγκάσω ἀπὸ τὸ χεῖλος τοῦ
βραχίονος... Ὅτι, παραπῶς δὲ ἔμαθα, ἤθελα τὸ
πράξει καὶ διὰ πάσαν ἀλλοτρίαν οὕτως ἐκπληρῶ
χρέος ἀνδρὸς εὐγενούς... ἀρκετὸ μολόρδε.

Ἡ Μαρία ἐθεώρησεν αὐτὸν μετὰ δειλίας, δα-
μαστήσασα ὅτι πῆ ἀσπύρας τὸν κλέριον τῆς...

— Ἐπέφερα ἐν Λονδίῳ εὐγενῆς τῆς φωνῆς, ἥτις
ἐπὶ πληροῦσθαι καὶ ὑμᾶς καὶ ἐρεῖ κυρία μου, ἐξη-
κολούθησε λέγων ὁ Πέρσηβαλ. Μοὶ εἶπε τὸ μυστι-
κὸν τῆς διὰ νὰ σὰς σώσω. Οὐκ ἔστε νὰ μὴ φανερώ-
σῃτε τὸ μυστικὸν τοῦτο, Μαρία;

— Καὶ εἴ μὴ ἐνδιέφερεν, μυλόρδε;

— Σὰς ἐνδιέφερεν ὡς πρὸς τὸ παρελθὸν τοῦ ἀν-
θρώπου τὸν ὁποῖον θέλουν νὰ σὰς προσφέρωσιν ὡς
εὐτυχῶν... ἀρκετὸ μολόρδε, δὲν δύναμαι νὰ ἀκούσω οὐδὲν κατὰ
τοῦ μαρκισσοῦ δὲ Ριο-Σάντου...

— Ὅτι με ἀκούσῃς ὅμως Μαρία! ἀνεβόησεν ὁ
Φράγκης, θὰ με ἀκούσῃς, ἂν σὲ παρακαλέσω...

Ἔθηκε δὲ τὴν χεῖρά του ἐπὶ τὸ σῶμα τῆς μίς
Τρέβωρ, τῆς ὁποίας τὸ μετώπον ἐλατῆεν.

— Ὅτι μὴ ἀκούσῃς ἐπανέλαβεν ὁ Φράγκης με-
τὰ πάραφρον, διότι με ἀγαπᾶς ἀκόμη, Μαρία, πα-
ρα τὴν θέλησιν τὸν συγγενὸν σου καὶ παρὰ τὴν
ιδιάν σου θέλησιν.

— Τοῦτο εἶναι ἀληθέστατον! εἶπε προσέρουσα
τοῦς διχολογησμούς της ἡ ταλαίπωρος νεανίς. — Ἐλ-
λοτε σὲ ἠγάπων ἄλλωτὸτερον ἢ τώρα, Φράγκη!...

— Ἄλλ' εἶμαι μνηστὴ σου...

Ἐξέψυξε τοῦς δύο βραχίονάς της ἐπὶ τὴν λα-
τὴν τοῦ Πέρσηβαλ μετὰ τὴν χεῖρασιν ἀσφελίαν παι-
οῦ, καὶ τὴν ἐθεώρει μετὰ ἡλικίας μ' ἐπιζήκωτος.

— Δὲν πρέπει νὰ χαίρῃς οὐδὲ νὰ θλιβῃσαι, φι-
λῶτά μοι Φράγκη, προσέθηκεν — ἰδέ... δὲν ἔχω
πλέον δύναμιν... Ὁ θεὸς ὅστις εἶναι ἀγαθὸς μοὶ
ἀποστέλλει τὸν θάνατον ἐν τῇ εὐσπλαγγίᾳ αὐτοῦ...

— Ὅχι, δὲν θὰ ἀποθάνῃς, Μαρία! ἀνεβόησεν
ὁ Φράγκης, τοῦ ὁποῖου ἀγωνία καταθλιπτικῆς συνε-
πίεσε τὴν καρδίαν — ἡ εὐτυχία θέλει σοὶ ἀπο-
δώσῃ τὴν ζωὴν... καὶ ἐγὼ θέλω ἐμπαδίσει τὴν
ἐκτέλεσιν τοῦ μιστοῦ τοῦτου γάμου... Ὁμοῦσον,
Μαρία, ὅμως νὰ διασφαλίσῃς τὸ μυστικὸν τῆς
λαίδας Ὠφελείας.

— Εἶναι καλὴ καὶ πάσχει καὶ ἐκείνη, εἶπεν ἡ
Μαρία — τὸ ὄμνυω.

— Μαρία, ἐπανέλαβε με χαμηλῆν φωνήν, ἤξεύρεις
ὅτι ἡ κόμισσα ἐμελλε νὰ ὑπανδρευθῇ τὸν Κ. μαρ-
κισσον δὲ Ριο-Σάντον;

— Ἡξεύρω ὅτι σὸν ἀγαπᾶ, ἀπεκρίθη ἡ Μαρία.

— Ἐθουμῆσαι ἴσως ξένοῦ εἰνὴς ὄστις, ἤλθεν εἰς
Λονδίον... ἀρκετὸ μολόρδε, δὲν σὰς πιστεύω... καὶ
τὸν ὁποῖον ἐπομένως ἐγὼ δὲν ἀνῆλθον νὰ γνωρί-
σω... Ἄνωμάζετο ἰσπότης δὲ Οὐέβερ...

— Τὸν ἐνθυμοῦμαι, Φράγκη... μετὰ τρεῖς μῆνας
ἀνεχώρησε διὰ τὰς Ἰνδίας...

— Ὅχι, Μαρία, ὁ ἰσπότης οὐδέποτε ἐπὶ μακρῶν
τῶν τῶν, καὶ οὐδέποτε θέλει ἐπανέλθει ἐκ τοῦ
παραδείσου σου... ὁ ἰσπότης ἐδούλησεν ἡμᾶς...

Ἡτο νεῖς, ἐπανέλαβε, πλοῦσιος καὶ ἐνδοξος
ἰσπότης. Κατὰ τινα χρόνον τοῦ ἄλλοτε τοῦ παρελθ-
όντος ἐπὶ ἡράσθη σφοδρῶς τῆς κόμισσας Ὠφελείας,
ἥτις οὐσα ἤδη συνδεδεμένη μετὰ τοῦ μαρκισσοῦ,
ἀναγκάσθη νὰ ἀποβρίσῃ ἐς ἀρχὴς τῆς προτάσεως
τοῦ γάμου τοῦτου ἐραστοῦ... Ὁ Οὐέβερ δὲν ἀπεθί-
κονθη. Ἐγγράφην εἰς τὴν κόμισσάν, ἐπαθῆν ἐπι-
στολὴν, ἐν ἣ ἐθεώρεισεν αὐτὴν νὰ μὴ ἐμπλέξῃ σὴν
τύχην τῆς μετὰ τῆς τοῦ Ριο-Σάντου. Ἐν τῇ ἐπι-
στολῇ ταύτῃ ὠμίλει ἀορίτως περὶ τρομερῶν κατ'
δύναμιν, καὶ ὑπέσχετο νὰ ἀποκαλέσῃ εἰς αὐτὴν διὰ
ζήτησιν φωνῆς περὶ τοῦ μαρκισσοῦ τοσοῦτον σαβα-
ρὰς πρᾶξις, ὥστε ἡ κόμισσα δὲν ἠδύνατο ἀνεπα-
ραφροσύνῃς νὰ ἀπορρίψῃ τὸν γάμον.

— Ἄν δὲν λάβω ἀπάντησιν ἐπιβεβαιωμένην, ἔλεγε τε-
λευτῶν, αἰτίαν εἰς τὰς ἐνδοκίμας ἔλθω εἰς τὴν οἰ-
κίαν σὰς...

Ἡ κόμισσα καταφρόνησεν τὴν ἐπιβεβαιωμένην
καὶ δὲν κατέβη νὰ ἀπαντήσῃ κατὰ τὴν πρώτην
στιγμὴν. Ἀλλὰ τὸ ἔσπερας ἐνεθυμήθη σὴν τελευ-
ταίαν φράσιν καὶ ἀθέλησε νὰ ἀποκριθῇ ἐν ἀπορί-
γῃ τὸν ἀναγγελλομένῃ ἐπισκεψίᾳ τοῦ Κ. ἰσπότη-
του δὲ Οὐέβερ. Διὰ νὰ ἀποκριθῇ ὅμως, ἐχρησάτετο
νὰ ἤξεύρῃ σὴν διεύθυνσιν τοῦ ἰσπότητος. Ἡ κόμισ-
σα ἐξήγησε τὴν ἐπιστολὴν, σὴν ὁποία εἶχε βίψει
ἀνοικτὴν ἐπὶ τοῦ ἐπιτακίου μονοποδίου τι-
νός, ἀλλ' ἡ ἐπιστολὴ εἶχε γίνεαι ἀφαντος... Ὁ μόνος
ὁ μαρκισσος δὲ Ριο-Σάντος εἶχεν εἰσέλθει εἰς τὸν
θάλαμον τῆς τὴν ἡμέραν ἐκείνην...

Ἡ καρδιὰ τῆς Μαρίας ἐπαλλὰ στασιμῶδικῶς
καὶ ἀπάντως ἐπὶ τοῦ στίχου τοῦ Φράγκη, ἥστις
κατέβησεν ὑπὸ ἀορίστου τρομακτικῆς ἀσφελίαν ἐλευ-
θερον τὸ σῶμα της ἵνα ἀπομακρυνθῇ καὶ θεωρήσῃ
αὐτὴν καλλίτερον. Ἡ Μαρία ἦτο μόνον ὠχρωσάτη,
καὶ δὲν ἐφαίνετο πάσχουσα δεινότερον ἢ κατὰ τὴ
συνήθειαν...

Ἡ Ἀρτεμὶς Στευάρτη ἐκρούε θαυμαστικῶς σπῆ-
θίλιν, τινὰ τοῦ ὁποῖου ἡ ἀρμονία ἐπιτακίου τοῦτα τὰ
μυστικὰ ὑψοῦτο ὡς φράγμα μετὰ τῶν ὄρων αὐ-
τῆς καὶ τῶν ἐμυστοπραγματικῶν λόγων τοῦ Πέρσηβαλ.

— Ἡ κόμισσα διέβη τὴν νύκτα ἀνάσχυρος
καὶ τεταραγμένη, τὴν δ' ἐπέουσα κατὰ τὰς δέκα
ὁ μαρκισσος δὲ Ριο-Σάντος ἦτο εἰς τὴν οἰκίαν σας.

Ἡ λαίδη Ὠφελεία δὲν μοὶ διηγήθη πᾶς λεπτο-
μερείας τῆς συνεντεύξεως ταύτης. Τὸ μόνον τὸ ὁ-
ποῖον γινώσκω εἶναι ὅτι ὁ Κ. μαρκισσος δὲ Ριο-

— Ἡ κόμισσα διέβη τὴν νύκτα ἀνάσχυρος
καὶ τεταραγμένη, τὴν δ' ἐπέουσα κατὰ τὰς δέκα
ὁ μαρκισσος δὲ Ριο-Σάντος ἦτο εἰς τὴν οἰκίαν σας.
Ἡ λαίδη Ὠφελεία δὲν μοὶ διηγήθη πᾶς λεπτο-
μερείας τῆς συνεντεύξεως ταύτης. Τὸ μόνον τὸ ὁ-
ποῖον γινώσκω εἶναι ὅτι ὁ Κ. μαρκισσος δὲ Ριο-

Σάντος είχε φέρει δύο ξίφη υπό τον μανδύα του, και η κόμησα ενδύσασα εις τας επιμόρους παρακλήσεις αυτού, άφηκεν αυτόν μόνον εν τή αιθούσῃ, άφου διάταξε να εισαγάγωνιν εις αυτήν τον Κ. δε Ούβερ, όταν ήθελε παρουσιασθῆ.

Ουδεις, κυρία μου, δύναται να μάθῃ ακριβώς τί συνέβη μεταξύ του μαρκισίου και του ίππότου, διότι ουδεις ήκουσε την συνδιάλεξιν αυτών. Η κόμησα, ήτις κατέπεσεν ήμισθάνης επί ανακλίντρον τινός εν τῷ παρακειμένῳ θαλάμῳ, ήκουσε μόνον ότι συνδιελέγοντο χαμηλῇ τῇ φωνῇ.

Ο μαρκισίος διέταττεν ὁ δ' ίππότης εφάινετο άμυνόμενος και παρακαλῶν. Έπειτα επεκράτησε ειωπή, και μετά ταύτα πάλιν η κόμησα ήκουσε την κλαγγὴν συγκρουομένων ξιφῶν. Μετά ήμισυ δε λεπτόν ὁ ἕτερος τῶν μαχητῶν έπεσε βαρῶς επί του τάπητος. Η κόμησα ώρμησε φοβουμένη περί του Κι' δε Ριο-Σάντου, Αλλ' ὅτε ήνέωξε την θύραν, ὁ Κ. δε Ριο-Σάντος ίστατο ὄρθιος και άκίνητος πρό του ίππότου, ὅστις έκείτο άπνους επί του εδάφους.

—Τὸν εφρονούσατε, μυλόρδε; άνεβόησεν.

—Κυρία μου, απεκρίθη μόνον ὁ Κ. δε Ριο-Σάντος, —ήθελε να γίνῃ πρόσκομμα εις ήμᾶς τοὺς δύο!...

—Με ακούεις, Μαρία;

Ο Φράγκης επρότεινε την αιφνίδιον ταύτην ερώτησιν, διότι από τινων στιγμῶν ὄλον τὸ σῶμα τῆς μίς Τρέβωρ εδεικνυεν ὄψιν παραδόξον. Εκείτο τεταμένη επί τῆς ἔδρας αὐτῆς τὸ πρό ὄλιγου παραττόμενον στήθος αὐτῆς δὲν έπαλλε πλέον. Οἱ μεγάλοι και ήνεωγμένοι ὀφθαλμοί τῆς απάλεσαν τὸ βλέμμα των. Ενδεδυμένη δ' ὡς τῷ λευκά, ὄσα άκίνητος και μη έχουσα οὔτε επί των χειρῶν οὔτε επί του ἄχρού αὐτῆς προσώπου οὐδὲν τῶν ζωτικῶν εκείνων σημείων, ἄτινα δεικνύουσι την κίνησιν του αίματος εντός των φλεβῶν, ὡμοίαζε πρὸς ὄραϊον μαρμαρίνον ἄγαλμα.

Δὲν απήντησεν εις την ερώτησιν του Φράγκη.

Οὗτος δὲ εντρομος ήρπασε την χειρά τῆς ἄλλ' ησθάνθη αὐτὴν κατάψυχρον. Ὅτε δ' άφηκεν αὐτὴν, ἀντί να καταπέσῃ ταχέως, επανήλθε διὰ βραδείας, βαθμιαίας και ανεπαισθήτου πτώσεως εις την πρώτην αὐτῆς θέσιν.

—Μαρία! Μαρία! άνεβόησεν ὁ Φράγκης, —τί έχεις... ἀποκριθῆτί μου.

Αλλ' αὐτὴ διετῆρει την αὐτὴν σιωπὴν και άκίνησιαν.

—Ὦ! Ἄρτεμι! εἶπεν ὁ Πέρσηβαλ, ἔλθε σὲ παρακαλῶ θερμῶς!... Η Μαρία απέθανεν!

Η μίς Στευάρτη δι' ἑνός μόνου πηδήματος εφθασεν εκ του κυμβάλου πρὸς την σίλην τῆς, και ἔμεινεν άφωνος ἰδοῦσα την Μαρίαν.

—Απέθανεν! ἐψήθρισεν επί τέλους—εἶναι ἀδύνατον... Ἴδελ' τὰ νῶτα αὐτῆς οὐδὲ στήριζονται επί τῆς ἔδρας... Μαρία! Ἐν ὀνόματι του θεοῦ, Φράγκη, τί τῆς ἔκαμες;

—Τῆ εἶπον, τί εἶναι ὁ Ριο-Σάντος ὁ μνηστήρ

αὐτῆς, απεκρίθη ὁ Πέρσηβαλ... Ὦ! Ἄρτεμι! δὲν την συνέθραυσαν οἱ λόγοι μου... Ἦτο πρό τούτου τετραυματισμένη... Ταλαίπωρε και γλυκεῖα μάρτυρ! Πόσον σκληρῶς εδασάνισαν την καρδίαν τῆς! Ἐλπίζω ὅμως ὅτι ὁ θεὸς θέλει την σώσει... Αλλὰ ποῦτον να κατηγορήσω διὰ την βραδείαν ταύτην βράσαν! ποῖον τοσοῦτον ἀσπλαγγον δήμιον!...

—Ἄκουε! διέκοψε τοὺς λόγους του ἡ Ἄρτεμις—ἀκούω κρότον... Δὲν πρέπει να εισέλθῃ τις!...

—Ὁρμησε δὲ διὰ να κλείσῃ την θύραν, ἀλλὰ δὲν ήτο πλέον καιρός' φθάσασα πρὸ τῆς θύρας εὐρέθη ἀπέναντι τῆς λαίδης Καμβέλλης.

—Η Μαρία και ὁ Φράγκης! άνεβόησεν αὐτὴ γενομένη ὡρᾶ υπό τῆς ὄργῆς.—Πῶς! μίς Στευάρτη, προσέθηκε διὰ φωνῆς πικρᾶς και περιφρονητικῆς, ἡ οἰκία λαίπὸν τῆς μητρός σου χρησιμεύει διὰ τοιαύτας συνεντεύξεις;

—Κυρία μου, απεκρίθη ἡ Ἄρτεμις ἐρυθριῶσα, ἡ στιγμή δὲν εἶναι κατάλληλος...

—Εδεις δὲ διὰ νεύματος την μίς Τρέβωρ, ήτις ήτο άκίνητος, τεταμένη και ὡς νεκρά.

—Η στιγμή εἶναι πάντοτε κατάλληλος ἵνα ἀγανακτῆ τις ἐναντίον κακῆς και άσυγχωρητοῦ πράξεως, κυρία μου, επανέλαθε ἔρηρᾶ ἔρηρᾶ ἡ λαίδη Καμβέλλη, ήτις δὲν ἐνόησε την κατάστασιν τῆς Μαρίας.

—Α! κυρία μου! κυρία μου! άνεβόησεν ἡ μίς Στευάρτη, μὴ δυναμένη να κρατήσῃ ἐπὶ πλέον την ὄρμην τῆς ἀγανακτήσεώς τῆς.—ὁ Φράγκης Πέρσηβαλ ἤρώτα πρὸ ὄλιγου τίς ήτο ὁ δήμιος, — ὁ ἀνιλεὲς δήμιος ὁ δυναμένος να τυραννῆ ὡς τῷ μέγχι θανάτου τὰ θελκτικῶν και προσφιλῶν τοῦτο κοράσιον!...

—Ο δήμιος εἶναι αὐτὴ! ἐψήθρισεν ὁ Φράγκης, ὅστις παρετήρησεν ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν την λαίδην Καμβέλλην με βλέμμα εκφράζον μίση.

Αλλ' αὐτὴ ἀναλαβούσα ἦτο; ἀξιοπρατὲς και ὑπερήφανον διέβη ἀνωρθωμένην έχουσα την κερᾶ λην ἐνώπιον τῆς Ἄρτεμιδος και του Φράγκη και ἐπλησίασεν εις την Μαρίαν.

—Ἐλθε, τέκνον μου, εἶπεν ἄς ἐξέλθωμεν εκ τῆς οἰκίας ταύτης, εις την ὁποίαν δὲν έπρεπε να ἔλθῃς...

Ἐπειδὴ δὲ ἡ Μαρία δὲν απεκρίνετο, ἔλαβεν αὐτὴν τῆς χειρός, —ἀλλ' ἄψυμένη τῶν ὡς εκ μαρμαρίου δακτύλων τῆς, ἐξέπεμψε κραυγὴν, και κατέπεσεν ἐμβρόντητος ἐπὶ τινος ἔδρας.

Ο Φράγκης ἐπλησίασεν εις αὐτὴν με βήματα βραδέα.

—Κατέλιπον αὐτὴν εις ὤμας νεάν, ὡραϊαν, εὐτυχῇ, εἶπε με φωνῇ ήτις ἐξέφραζεν ἀγανάκτησιν και δάκρυα—εὐτυχῇ, με ἔννοεστε;... και τώρα ἰδοὺ ἀποθνήσκει... Α! οἱ ἄνθρωποι δὲν θέλουν ὡς κρίναι, κυρία μου... Ὁ θεὸς να σᾶς συγχωρήσῃ!...

Κερ. ΚΕ' — Κατάληξις.

Η λαίδη Καμβέλλη ήτο ἐξ' εκείνων τῶν γυναικῶν, τῶν ὁποίων τὸν ἀπεικονισμόν έπρέπε να ε-

παναλαμβάνωμεν εις πάσαν σελίδα τῆς διηγήσεως.

Ο χαρακτήρ αὐτῆς ήτο πολλῶ μάλλον καλοκάγαθος ἢ κακός, και τὸ κακὸν τὸ ὅποιον έπραττεν ήτο ἀκούσιον. Ὅμοιαί πρὸς αὐτὴν γυναῖκες, πληρουσαι τὰς αἰθούσας ἡμῶν, ἔπου δικαίως ἀγαπῶνται και θαυμάζονται.—Αλλὰ μόνον πρέπει να προσπαθῆ τις να μὴ ἐμπιστευταί εις αὐτὰς νεανιδας, διότι, ὡς εἶπομεν, ἡ ὑπερβολικὴ καλὴ θέλησις των ὠθεῖ αὐτὰς εις τὸ να σφετερίζονται τὰ τῶν μαθητριῶν αὐτῶν.—Ἐκλέγουσι δ' αὐτὰς, ἀγαπῶν δι' αὐτὰς, και ἴσως, τίς οἶδεν, ευχαρίστως ἤθελον ὑπαδρευθῆ δι' αὐτὰς. Τοσοῦτον εἶναι ἀληθές ὅτι ἡ ἀφοσίωσις των γυναικῶν δύναται να προχορήσῃ εις ἡρωϊκώτατας πράξεις.

Η λαίδη Καμβέλλη τόσον πολὺ δὲν ήτο ἀξία τῶν αὐστηρῶν λόγων, δι' ὧν ἀπεχαιρέτησεν αὐτὴν ὁ Πέρσηβαλ, και ὅμως ὁ Πέρσηβαλ δικαίως ἠδύνατο να τοὺς εἶπῃ πρὸς αὐτὴν. Τοῦτο δύναται να φανῆ ἀντιφατικόν, ἀλλ' εἶναι ἡ ἀκριβὴς ἀλήθεια. Η πνευματώδης γυνὴ εἶχε φρονήσει την ἀνεψιάν τῆς εκ τῆς πολλῆς ἀγάπῆς ἀνευ οὐδεμιᾶς ἄλλης ἐπιθυμίας ἢ του να καταστήσῃ αὐτὴν εὐτυχιστάτην πασῶν τῶν κυριῶν του δυτικῶ ἔθρου. Η καρδιά τῆς ήτο καθαρὰ, ἡ συνείδησις ἡσύχης, και ἤξιον ἐνδομύχως στέφανον ἄξιον φιλοστόργου θείας.

Τί ἄλλο εἶχε πρᾶξι εἰμὴ τὸ καλόν; και μετὰ πόσου κόπου, ὦ θεέ! Ὅπως κατέβαλε φροντίδας ἵνα ἀπαπεράτῃ εὐτυχῶς τὸν γάμον τοῦτον!...

—Ὅθεν οἱ τελευταῖαι λόγοι του Φράγκη οὐδεμίαν τῇ προϋξένησαν ἐντύπωσιν ὡς ἤθελον ὑποθέσει τις, και δὲν ἐνόησεν αὐτούς. Ἐπειτα δὲ την στιγμήν ταύτην κατέχετο ὑπὸ τοσοῦτον μεγάλῃς ἀνησυχίας, ὑπὸ τοσοῦτον ἐνδομύχου θλίψεως, ὡς τὸ σφάλμα του νοός τῆς δὲν προέπει να προξενῆ ἐκπληξιν. Η λαίδη Καμβέλλη ἠγάπα ἀληθῶς την Μαρίαν περισσότερο παντός ἄλλου ἐν τῷ κόσμῳ, και ἀκριβῶς θεωρουμένου του πράγματος, ἡ προκαταλήψις αὐτῆς ὑπὲρ του μαρκισίου δε Ριο-Σάντου δὲν ήτο εἰμὴ ἡ ἀντήχησις τῆς πρὸς την Μαρίαν στοργῆς αὐτῆς. Πρὸ πολλοῦ εθεώρει αὐτὸν νυμφευμένου; ἐν τῇ δικαιοίᾳ αὐτῆς. Ἐξελθόντος δὲ του Φράγκη, ἔλαβε την χεῖρα τῆς μίς Στευάρτης.

—Ἀγαπητόν μου τέκνον, εἶπεν, ἤξεύρω ὅτι εἶσαι καλὴ, και θέλεις με συγχωρήσει διὰ την πρό ὄλιγου ζωηρότητά μου... Σε ἀγαπῶ, διότι ἀγαπᾷς την ταλαίπωρον Μαρίαν μου, και δὲν ἠθέλησα βέβαια να σε προσβάλω... Αλλὰ σε παρακαλῶ, μὴ μου κρύψῃς τίποτε! Τί συνέβη μεταξύ αὐτῶν;

—Ἄγνοῶ, κυρία μου, απεκρίθη ἡ Ἄρτεμις, —και και ἂν τὸ ἤξευρον, ἤθελα παρακαλέσει την ἄσθεντιαν σας να ἀναβάλῃτε τὰς ἐρωτήσεις ταύτας εις ἄλλην στιγμήν... Τὸ ἀναγκαῖοτερον νομίζω εἶναι να προσφέρωμεν βοήθειαν εις την δυστυχῇ Μαρίαν.

—Γρόντι τέκνον μου, τῶντι, κυρία μου, ἐψήθρισεν ἡ λαίδη Καμβέλλη, πρέπει να μεταφέρω την ταλαίπωρον ἀνεψιάν μου εις τὸν Οἶκον Τρέβωρ,

—Φοβοῦμαι μήπως δὲν δυνηθῆτε, κυρία μου ..

Ὅπως δῆποτε ὅμως πρέπει να ζητήσῃτε την γνώμην ἰατροῦ... Θέλετε να προσκαλέσω τὸν ἰατρὸν τῆς μητρός μου;

—Ὅχι, ὡραία μου, ὄχι... Ἐπειδὴ θὰ λάβετε την καλοσύνην ταύτην... στείλατε να ζητήσῃτε τὸν Μούρην εις τὸν Ἄρ. 40, τῆς Ὀδοῦ Οὐβιπολ... ὁ Κ. δε Ριο-Σάντος μᾶς ἐσύστησεν αὐτόν.

Ἰππρέτης τις ἀνεχώρησεν ἀμέσως πρὸς την Ὀδὸν Οὐβιπολ ἵνα προσκαλέσῃ τὸν ἰατρὸν Μούρην, ὅστις κατέκει την οἰκίαν την ἀμέσως παρακειμένην εις ἐκείνην, ἐν ἣ διετρίβεν ἡ Σωσάννα ὑπὸ τὸ ὄνομα πριγκιπέσσα τῆς Λογγεβίλλης.

Ἐως οὗ να φθάσῃ ὁ ἰατρὸς ἡ λαίδη Καμβέλλη και ἡ μίς Στευάρτη περιεποιούντο ἀλλ' ἀνωφελῶς την ὡς ἀπολειθωμένην Μαρίαν. Ἐφρόνου ὅτι ἡ μίς Τρέβωρ ἔζη, ἀλλὰ δὲν ἠδύνατο να βεβαιωθῆσιν περὶ τούτου, διότι ἡ Μαρία οὔτε ἀνέπνευεν, οὔτε ὁ σπινθὸς αὐτῆς ἐπαλλεν, οὔτε θερμότητά τινα εἶχεν.

Η λαίδη Καμβέλλη ἐθλίβετο, κατηγόρει τὸν Θεόν, την τύχην, τὸν Φράγκην, πᾶν ὅτι ὑπάρχει ἐκτός ἑαυτῆς!

Η δὲ Ἄρτεμις γονυπετῆς οὔσα ἐνώπιον τῆς Μαρίας ἐκράτει την μίαν τῶν ψυχρῶν χειρῶν τῆς, και ἔκλαιε σιωπῶντως.

Ἐπὶ τέλους δὲ ἤλθεν ὁ δόκτωρ Μούρης. Ὁ ἰατρὸς οὗτος τὸν ὅποιον οὐδὲν μέρος τῆς βασιλικῆς Σχολῆς δύναται να παραγνωρίσῃ, ἂν και ἰδομεν εις αὐτὸν ψευδὲς ὄνομα ἐν τῇ διηγήσει ταύτῃ, εἶχε τοσοῦτον ἐξησκημένον βλέμμα, ὡς τε κατήντησε παροιμιῶδες μεταξύ τῶν συναδέλφων του. Η δόξα αὐτοῦ ὡς ἰατροῦ ήτο μεγάλη, και τὰ ὀλιγάριθμα μὲν ἀλλ' ἔξοχα συγγράμματα αὐτοῦ δικαίως θαυμάζονται ἐν ὅλῃ τῇ σοφῇ Εὐρώπῃ.

Δ' ἐνός μόνου βλεμματός ὁ δόκτωρ Μούρης ἐγνώρισε την κατάστασιν τῆς μίς Τρέβωρ. Αλλὰ τὸ ἀπαθὲς αὐτοῦ πρόσωπον δὲν ἐξέφρασεν οὔτε ἐκπληξιν οὔτε ἀνησυχίαν, παρατηρῶν ὅμως τις την αιφνίδιον επιτάγυσιν του βήματός του ὑπερ ἢ το συνήθως τοσοῦτον τακτικῶν, ἤθελε συμπεράνει την σοβαρότητα τῶν περιστάσεων.

—Κύριε, ὦ! κύριε! άνεβόησεν ἡ λαίδη Καμβέλλη, —εἰπέ μας εὐθὺς τί πρέπει να φοβώμεθα και τί δυνάμεθα να ἐλπίσωμεν;

Ο δόκτωρ διέταξεν αὐτὴν να σιωπήσῃ διὰ μίαν χειρονομίαν.

Η δὲ Ἄρτεμις ἰσταμένη μακρόθεν, προσήλου ἀκορδέτως τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῆς ἐπὶ του ἀλάλου προσώπου του Μούρη, και ἐπροσπάθει να ἐνοήσῃ την ἰδέαν του—ἀλλ' ἐπὶ του μαρμαρίνου τοῦτου προσώπου οὐδὲν δείγμα εφάινετο.

Ο δόκτωρ ἔσυρεν ἔδραν, και ἐκάθησεν ἀπέναντι τῆς Μαρίας. Ἐξαπλωθεὶς δὲ ἐπὶ τῆς ἔδρας ταύτης την εθεώρει προσεκτικῶς ἐπὶ ἐν λεπτόν.

—Μυλαίδη, σᾶς παρακαλῶ να ἐτοιμάτῃτε πάραυτα συναπίσματα, εἶπε χωρὶς να ἀποστρέψῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀπὸ τῆς ἀσθενούς—ἄς φέρωμεν πρῶτον λεκάνην και ὕδωρ.

—Θεέ μου! θεέ μου! ἐπιθύρουν ἡ λαίδη Καμ-
βέλλη μετ' ἀθυμίας, ἀφοῦ ἀνεχώρησεν ὁ ἰατρός·
τί φοικῶδες δυστύχημα... ἐνῶ μετ' ὀλίγον ἐμελλε
νὰ γίνῃ εὐτυχής!... Ἀλλὰ παρτήρησε, ἀγαπητόν
μου τέκνον, πόσον τρομερὸν εἶναι τὸ βλέμμα τῆς
Μαρίας... Ὡ! θά ἀποθάνω, ἂν μείνω πλησίον τῆς
ταλαιπώρου νεάνιδος!

—Κυρία μου, ἀπεκρίθη ἡ μίς· Στευάρτη, —ἂν
ἀγαπάτε, ἐπαγρυπνῶ ἐγὼ μόνη...

Ἐν τούτοις δὲ ὁ δόκτωρ Μούρης εἰσήλθε ταχέ-
ως εἰς ἑμαῖαν, καὶ ἐπέστρεψε πρὸς τὴν Ὀδὸν Οὐ-
μπολ καλπαζόντων τῶν ἵππων.

—Εἶπε εἰς τὸν Ῥάουλη νὰ καταβῇ εἰς τὸ δω-
μάτιόν μου, εἶπεν εἰς τὸν ὑπρέτην ὅστις ἠγέωξεν
εἰς αὐτὸν τὴν θύραν τῆς οἰκίας του.

Ὁ ὑποχειροφυλακιστοὶ δολοφόνος ἐπαρρυ-
αίασθη σχεδὸν πάραυτα.

—Λοιπὸν Ῥάουλη, ἠρώτησεν αὐτὸν ὁ δόκτωρ,
—τί κάμνει τὸ ὄρατον πτηνόν μας;

—Ἐξακολουθεῖ νὰ ἦναι μέσα εἰς τὸ κλουβί του,
κύριε, ἀπεκρίθη ὁ κατεργάρας μωκτηρῶν μετὰ τι-
νος ἀγαθότητος· —καὶ νὰ μὲ πάρῃ ὁ δῖκβλος, ἂν
ἡ μικρὰ δὲν ἐδίδεν τὸ ἕνα ποδάρι τῆς διὰ νὰ τρέξῃ
κούτσα κούτσα εἰς τὴν ἄλλην, ἂν ἦτον Ἐλευθέρα...

—Ἐξακολουθεῖς νὰ τὴν κρατᾷς ὑπὸ διαίταν;

—Τρώγει ἕνα ὄρατον κομματάκι ψωμί μισθῆς οὐγ-
γίας κάθε δύο ἡμέρας.

—Καὶ τὸ δωμάτιόν εἶναι σκοτεινότερον;

—Σὰν φούρνος... Ἄν ἤμουν ἐγὼ, κύριε, ἤθελα
ν' ἀποθάνω χωρὶς ἄλλο.

—Ὁ Μούρης ἀνύψωσε τοὺς ὄμους.

—Ἄ! ἐπανέλαθεν ὁ Ῥάουλης, τούτο δὲν εἶναι
ἡ δυσκολία, ἤλλαξεν ὄλως δῖκβλου, καὶ λυώνει στὰ
ποδάρια τῆς... ἀλλὰ βαστᾷ καλά! Αὐτὸ εἶναι ποῦ
μὲ διαβολίζει... Σήμερον τὸ πρωὶ τὴν ἄρσεν νὰ
κοιμηθῇ μὲ τὰ σωστά τῆς, ἀντὶ νὰ τὴν ἐξυπνήσω
μετὰ δέκα λεπτά, —κατὰ τὴν ὥραν τοῦ πολέμου!
—καθὼς ἀποφασίσαμεν... Ἀφοῦ ἐκοιμήθηκε καλά,
εὐθὺς νὰ τὴν ἰδῶ... εἶναι κομμάτι περιεργος ἱ-
στορία, κύριε... Ἄ! μὰ τὴν πίστιν μου, ἠμπορεῖ νὰ
πῆ κανεὶς πῶς τὸ πᾶγμα πῆγε καλά! Δὲν τῆς ἔ-
μειναν πλέον παρὰ τὸ πεσεῖ καὶ τὰ κόκκαλα...
Εἶγε καὶ στενοχωριαίς, κύριε!... Καὶ σπασμούς...
Ἄ! ἂ! ἡ δουλειὰ ἐπέτυχεν διαβολομένα!

Ὁ Ῥάουλης, ἔσυρε τὸ ἄρολόγιόν του.

—Νὰ μᾶς κολάσῃ ὁ θεός. —ἀνεβόησεν— ἔλαβε
καρπὸν νὰ κοιμηθῇ δεκατρία λεπτά αὐτὴν τὴν φοράν,
ἢ κατεργάρα! Τί ὕπνοσι! Διὰ τὸν κόπο τῆς, θά τῆς
δῶτω τρομπηταίς.

Ὁ ὑποδθητῆτριαιστὴς ἐξῆλθε ταχέως. Μετὰ δὲ
μῖαν στιγμὴν ἠκούσθη βροντώδης φωνὴ ἀντηχοῦ-
σα ἐπὶ τοῦ ἀνωτέρου πατώματος. —Εἰς ταύτην ἀ-
πάντησεν ἀσθενὴς κραυγὴ γυναικῆς.

Κεφ. ΚΣΤ. Σκότος.

Πρὸ πέντε ἡμερῶν ἦδη ἡ Κλάρη Μακ-Φαρλάνη
εἶχεν ἐμπέσει εἰς χεῖρας τοῦ Βωβ-Λαντένα, ὅστις

τὴν εἶχε προσφέρει εἰς τὸν Δασπόστην τὸν βουρ-
κιστὴν. Οὗτος δὲ εἶχε φέρει αὐτὴν εἰς τὸν δόκτωρα
Μούρη, ὅστις ἔκτοτε κατειχεῖν αὐτὴν ἐγκλειστον
ἐν τῇ οἰκίᾳ τῆς Ὀδοῦ Οὐμπολ.

Ἐνταῦθα ἐξῆρθε μετὰ τὸν μακρὸν τεχνιτὸν
ὑπνον ὃν ἐπήγαγε τὸ ὕδωρ τοῦ Κ. Δασπότου ἐκ
τοῦ ὁποῦτοῦ ἡ χερσὶς καὶ καλοκἀγαθὸς κυρὸς Γρούφ-
ρη εἶχε ἀναμῖξει μικρὰν δόσιν μετὰ τοῦ περιφῆ-
μου σκαπτικῆς ἑλίου τοῦ ξενοδοχείου τοῦ Βασι-
λέως Γεωργίου. Ἡ ἐγερσις τῆς δὲν ἐβράδυνα. Μό-
λις πρὸ ἐνός τετάρτου ὁ φαρμακοποιὸς Ῥάου-
λης εἶχε κλείσει τὴν θύραν, ἀφοῦ εἰσήγαγεν αὐτὴν
εἰς τὸ δωμάτιον τὸ προφορεσμένον δι' αὐτὴν, ὅτε
ἠγέωξε τοὺς ὀφθαλμούς.

Κατ' ἄρχας μὲν οὐδόλως ὑποπτέθη τὴν θέσιν
τῆς. Ἐνόμισεν ὅτι ἐκοιμήτο εἰσέτι ὑπνον βαρὺν
καὶ μὴ παραττομανον ὑπὸ ἀνεύρων, διότι συμπα-
γῆς, γενικὸν καὶ πυκνὸν σκότος περιεκύκλου αὐτὴν.
Ἀλλ' ἡ ἀνάμνησις ἐξῆρθε αὐτὴν ἐντελῶς.

—Πάτερ μου! ἐπιθύρουν. —εἶδον τὸν πατέρα
μου...

Ἡ σκηνὴ τοῦ Γαμμέσιος ἐπῆλθε πάραυτα εἰς
τὸ πνεῦμά τῆς, ἀλλ' ἀρίστος, συγκεχυμένη καὶ
τοιμαστὴ σὲν ἡ Κλάρη εἶχε παρατηρήσει αὐτὴν κα-
τὰ τὸ βραχὺ διάστημα, καθ' ὃ τὸ πνεῦμά τῆς εἶ-
χεν ἀναλάβει τὰς δυνάμεις του μετὰ τὸ λη-
θαργικὸν ὕπνου καὶ τῆς λειψοθυμίας αὐτῆς.

Ἐν μόνον πρᾶγμα ἀνεφαίνετο ζωηρότερον ἐπὶ
τῆς συγκεχυμένης μνήμης τῆς, τὸ ὄχρὸν ἢ ἡλαδὴ
πρόσωπον τοῦ Ἀρχίου Μακ-Φαρλάνη φωτιζόμενον
ὑπὸ τῶν ἀκτίνων τῆς σελήνης. Τῶν δὲ προηγουμέ-
νων συμβάντων ἡ ἀνάμνησις ὑπῆρθε ζωηρότερα καὶ
ἐντελεστέρα. Ἐνθυμήθη τὸν εὐρύχωρον θάλαμον
τοῦ ξενοδοχείου τοῦ Βασιλέως Γεωργίου, τὴν
κοιμημένην ἀδελφὴν τῆς καὶ τὴν ἀγωνίαν τῆς πᾶ-
λης ἐαυτῆς κατὰ τοῦ ὕπνου. Ἡ ἰδέα δὲ αὕτη τὴν
κατέβλησεν.

—Ταλαιπώρε Ἄννα μου! εἶπε κλίνουσα τὴν
κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ στῆθους· —θὰ τὴν ἐφόνευσαν...
Ἀλλὰ διατί δὲν ἐφόνευσαν καὶ ἐμέ;...

Διέκοψε δ' αἰφνης τοὺς λόγους τῆς, καὶ ἀμυδρά
τις ἐλπίς κατέλαβε τὴν καρδίαν αὐτῆς.

—Ἄννα! ἐπρόφερε χαμηλὴ τῆ φωνῆ ἐκτεινούσα
τὰς χεῖράς τῆς δεξιόθεν καὶ ἀριστερόθεν· —ἂν ἦτο
ἐδώ!... Ἄννα!

Ἀλλ' οἱ βραχίονες αὐτῆς ἀπήνησαν πανταχό-
θεν τὸ κενόν, καὶ οὐδεὶς ἀπεκρίθη εἰς αὐτὴν.

—Ὡ! εἶπε καθ' ἑαυτὴν, —ἡ Ἄννα ἀπέθανε...
καὶ ἐγώ;... Ἡ βαθεῖα αὐτῆς νύξ καὶ ἡ σιωπὴ αὐτῆς...

Ἀλλὰ καὶ ἐγώ... εἶμαι νεκρά... Διατί δὲν μὲ ἐφόνευσαν;

Κατ' ἄρχας μὲν ἡ ἰδέα αὐτῆς ἦτο ἀρίστος, —
ἐλπίς μᾶλλον ἢ φόβος· —ἔπειτα δὲ κατέστη στα-
θερὰ εἰς τὸ πνεῦμά τῆς. Ἐνόμισεν ἐαυτὴν μεταβε-
βλημένην, ἂν ὄχι καταστραφεῖσαν. Τῆ ἐβράνη ὅτι δὲν
ἀνεγνώριζεν ἐαυτὴν.

—Ὁ θάνατος!... οὕτω λοιπὸν εἶναι ὁ θάνατος!
ἐπανέλαθε· —νύξ αἰώνιος... νύξ βαθεῖα, ἀναστρός...
Ὡ! τὸ ἐνθυμοῦμαι, ἐβλασφήμησα εἰς τὴν κατρε-

μένων ἐκείνην οἰκίαν... Τί ἐπράξαμεν κατὰ τοῦ θε-
οῦ, εἶπον ὥστε νὰ γίνωμεν ἄξιοι τοῦ σκληροῦ τού-
του μαρτυρίου!... Τὸ εἶπον... καὶ ὁ θεός ἐκδικεῖται!

Ἐπὶ μίαν στιγμὴν εἰσενε σιωπὴ καὶ καταβεβλη-
μένη. Μετὰ τινὰ δὲ λεπτά ἠδύνατό τις νὰ ἀκούσῃ
αὐτὴν προσφέρουσαν μετὰ φωνῆς παραγορηθείσης.

—Ἡ Ἄννα! ἡ φιλατὴ μου Ἄννα πρέπει νὰ
ἦναι εἰς τὸν οὐρανόν.

Ἡ Κλάρη συνεστάρωσε τὰς χεῖρας αὐτῆς ἐπὶ
τοῦ στῆθους τῆς· ἐγγίσασα δὲ τὴν ἰδίαν ἐαυτῆς
σάρκα ἀνεσκήρτισεν.

—Ἀλλ' ὄχι, δὲν εἶμαι νεκρά! εἶπεν ἐν ἐαυτῇ· —
μὲ ἔθεσαν ζῶσαν ἐντὸς τοῦ τάφου. Ὅποιά νύξ!... ἡ
νύξ αὕτη καταφλέγει τοὺς ὀφθαλμούς μου... Πόσον
καρπὸν πάσχουσιν οὕτω πρὶν ἀποθάνουν!...

Ἡ Κλάρη ἐφρόνει ταῦτα, διότι ἡ νύξ αὕτη δὲν
ἑμοιάζε κατ' οὐδὲν πρὸς ὅσα συνήθως βλέπομεν
ἐν τῷ συνήθει βίῳ. Ἐν αὐτῷ δὲν ὑπῆρχε τοσοῦτον
βαθὺ σκότος ὥστε ὁ ὀφθαλμὸς νὰ μὴ δύναται ἐπι-
τέλους νὰ διορᾷ ἀμυδρῶς ἐν τῇ σκιᾷ ἀντικειμένου
τι, ἀσθενῆ τινὰ ἀντανάκλασιν, ἢ λάμπειν τινὰ. Κα-
τὰ τὰς συνήθεις νύκτας διεσπύει πάντοτε παραγο-
ρὸς τις ἀκτίς καὶ ἂν ἡ σελήνη δὲν φαίνεται ἐπὶ τοῦ
οὐρανοῦ, ἂν ἡ σελήνη ἢ ἡ καταιγὶς ζηλοτυποῦσα
ἐπιβάλλει κάλυμμα ἐπὶ τοῦ ἀδαμαντίνου βλεμμα-
τος τῶν ἀστέρων, διχόμενοι ἐν τῷ αἰθέρι μυστηρι-
ώδης τῆς ἀκτινοβολία. Τὸ ἐντελὲς ὅμως σκότος δὲν
δύναται νὰ ἦναι εἰμὴ τεχνιτὸν, καὶ διὰ τοῦτο ἐπι-
κείται ὡς πλάξ μακρῶρου ἐπὶ πάντος ζῶντος πλά-
σματος Ὁ ἄνθρωπος τρέμει ἐνώπιον αὐτοῦ. Ἡ δι-
ἀκρεῖα του δύναται νὰ δαμάσῃ τὰς ῥωμαλεωτάτας
φύσεις. Ὡς πάντα τὰ ἄγνωστα ἢ παρὰ φύσιν πράγ-
ματα συνεπάγεται τρόμον ἐμφυτον, ἀναπόρευκτον
καὶ ἀπεριόριστον.

Ἡ Κλάρη Μακ-Φαρλάνη ἦτο ἀσθενὴς κοράσιον
ἔγρουσα μὲν πᾶσαν τὴν δύναμιν καὶ τὴν γεννηότη-
τα τὴν ὅποιαν δύναται νὰ ἔχη τὸ φύλον αὐτῆς κα-
τὰ τὴν ἡλικίαν τῆς, ἀλλ' ἀδοήγητος κατὰ τῆς
καταθλιπτικῆς τάτης τυραννίας τῆς παντελοῦς
ἐρημίας, ἧτις ἐφαίνετο προμερωτέρα διὰ τὴν σιω-
πὴν καὶ τὸ σκότος. Ἐνόμισεν ὅτι ἐξῆσέποτε. —Δὲν
εἶναι δὲ σχεδὸν θάνατος ἢ ἐντελής αὕτη ἔλλειψις
πάσης αἰσθήσεως; —Νὰ μὴ βλέπῃ, νὰ μὴ ἀκούῃ,
καὶ ἐκτεινούσα εἰς τὸ σκότος τὰς χεῖρας αὐτῆς νὰ
μὴ ἀππηταί εἰμὴ τοῦ κενοῦ!

Ἀλλ' ἡ ἰδέα αὐτῆς ἧτις παρατεινομένη ἤθελεν εἰ-
σθαι δι' αὐτὴν ἀληθῆς εὐεργεσία, διότι ἤθελε φέρει
μαθ' ἑαυτῆς τὴν ἀνάπαυσιν ἢ τουλάχιστον τὴν ἀ-
πάθειαν δὲν ἠδύνατο νὰ ἦναι εἰμὴ στιγμιαία. Τὸ
δυστυχὲς κοράσιον ἠσθάνθη μετ' αὐτὸ πολὺ ἐξ αὐτῆς
τῆς ὀδύνης τῆς ὅτι ἔζη, καὶ ἐκ τοῦ βαρβαργοῦς
στήθους αὐτῆς ἐξῆλθε βαθὺς στεναγμός. Τούτο ἦ-
το δευτέρως ἐγερσις, τῆς ὁποίας ἡ πικρία ὑπερέβη
τὴν ἀγωνίαν τῆς πρώτης. Ἡ Κλάρη κινήθησα ἠσ-
θάνθη τὴν ἔδραν τῆς κλονουμένην, καὶ ἐπὶ τῶν κεκ-
μηκότων μελῶν αὐτῆς ὀδονηροῦς νυγμούς. Ψυχρὸς
θανατηφόρον διέβη διὰ τῶν φλεβῶν τῆς

Ὁ θάνατος ἦτο προτιμότερος δι' αὐτὴν. Ἡ κα-
ταβεβαρυσμένη κεφαλὴ τῆς ἐκλινεν ἐπὶ τοῦ στήθους
τῆς. Ἀνεπαίσθητος νάρκη κατέλαβε τὴν καρδίαν
τῆς. Ἐκλονήθη καὶ ἐκινδύνευσεν νὰ πέσῃ ἀκίνητος
ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.

Ἀλλ' ὑπῆρχεν ἐν αὐτῇ δύναμις ἵνα ὑποστηρίξῃ
ἐπὶ τινὰ χρόνον τὴν τρομερὰν πάλην, καὶ τὸ μαρ-
τύριόν τῆς ἐμελλε νὰ διαρκέσῃ ἐπὶ πολὺ! Ἀντὶ λοι-
πὸν νὰ υποκύψῃ παρρηθῆς, ἀνέλαβε τὸ θάρβος τῆς,
ὑποστηρίζουμένη ἐνδομύχως ὑπὸ τῆς φυσικῆς ἐνερ-
γείας αὐτῆς. Ἡ καρδία τῆς ἐπαλλεν. Ἡγέρθη θέλου-
σα νὰ καταμετρήσῃ ἀκριβῶς τὴν ἀμνηχανίαν τῆς,
καὶ νὰ ἐπιθεωρήσῃ ὅσον ἠδύνατο τὸν τάφον αὐτῆς.

Μετὰ τρία ἢ τέσσαρα βήματα ἢ ἐκτεταμένη
χεῖρ τῆς ἀπήνησε πρὸς κομμάτι. Τοῦτο δὲ ἦτο φραγ-
μὸς παραδόξου εἶδους ὑποχωρῶν ὑπὸ τὴν ὄψειν
τῆς χεῖρός, ἀλλὰ μόνον μέχρι τινὸς σημείου, μετὰ
τὸ ὁποῖον εὐρίσκατο ταχὺς ἀκλόνητος, ὅστις ἐφαί-
νετο πεπληρωμένος καὶ ἐπικεκαλυμμένος ὑπὸ σρω-
μάτων ἀπὸ τοῦ ἐδάφους μέχρι τῆς ὀροφῆς.

Ἡ Κλάρη διευθύνθη πρὸς ἄλλο μέρος, ἀλλὰ καὶ
κατὰ τὴν διεύθυνσιν ταύτην πρόσκομμα πᾶντα ἄ-
μεινον πρὸς τὸ πρότερον ἐκόλυσε πάραυτα τὴν διά-
βασιν τῆς.

Δεξιόθεν, ἀριστερόθεν, καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις
ἦτο τὸ αὐτό.

Εὐρίσκατο λοιπὸν ἐντὸς εἶδους τινὸς παμμεγέ-
θους κιβωτίου πανταχόθεν περιβεβλημένου δι' ἐ-
πιστρωμάτων. Ἀλλὰ διὰ ποῖον σκοπόν; Ἡ Κλάρη
δὲν ἠδύνατο νὰ τὸ ἐννοήσῃ, ἀλλ' ὅτε ἐπὶ τέλους,
αὐξήσαντος τοῦ τρόμου τῆς, ἐξέπεμψεν ἐκ τοῦ στή-
θους αὐτῆς κραυγὴν ἐξείαν, ἢ κραυγὴ αὕτη κατε-
πνίγη, οὕτως εἶπαι, περὶ αὐτὴν, οὐδεμίαν παρηγα-
γεν ἤχώ, καὶ ἐσθέσθη ὡς ψιθυρισμός.

Οἱ ἐπιστρωμένοι αὗτοι τοῖχοι ἦσαν προφύλαξις
κατὰ τῶν ἐσωτερικῶν κρότων, καὶ τείχισμα κατὰ
τῶν ἐξωτερικῶν. Δι' αὐτῶν εἰς τὸ τρομερὸν τοῦτο
καταγώνιον ἢ σιωπὴ καθίστατο βαθεῖα ὡς ἡ νύξ.
— Δι' αὐτῶν πάλιν αἱ κραυγαὶ τῆς αἰγμάλωτου
ἐμελλον νὰ πνίγονται, ἐγκλεισμένοι μετ' αὐτῆς.

Προὔχουσι δὲ ψάουσιν καὶ πανταχόθεν ἀπαν-
τώσα τὸ ὁμοίωμα καὶ ἐλαστικὸν περίστρωμα.
Δὲν ἐγίνωσκε πῶθεν ἤρξατο ψάουσα, καὶ οὕτως ἐξ-
ηκολούθει ἐλπίζουσα νὰ εὕρῃ συνεχῆ τινὰ ἐξοδον,
μυθόν τινὰ, ἢ ὅτι δῆποτε ἄλλο, τὸ ὁποῖον δὲν ἦ-
θελεν εἶναι καταθλιπτικὸν σάβανον. Οὕτω δὲ πε-
ριέδραμε πολλὰς τὸ κελλίον τῆς, καὶ ἐπὶ τέλους
ἐστάθη κεκμηκία καὶ νομίζουσα ὅτι διέτρεξεν ἀ-
πέρχοντο διάστημα.

Δὲν ἐγίνωσκε πλέον μέτρον διὰ τὸν παρεργόμε-
νον καρπὸν ὡς οὐδὲ διὰ τὴν τοπικὴν ἔκτασιν, καὶ
τὰς ὥρας αἰτίνας τοσοῦτον βραδέως παρέρχονται
κατὰ τὴν ἀγωνίαν ἠθεώρει ὡς μακρὰς ἡμέρας.

Μετὰ ταῦτα ἡ ψυχὴ τῆς κατελήθη ὑπὸ σφοδροῦ
θυμοῦ ὠργίσθη διὰ τὸν ὑπέρομετρον τρόμον αὐτῆς
κατεφρόνησε τὸ σκότος τοῦτο τοῦ τάφου ὅπερ πε-
ρικύκλου αὐτὴν ὡς σάβανον ἠθέλησε νὰ διακόψῃ
τὴν ἀπεχθῆ ταύτην σιωπὴν, ἐφώνησε ζητοῦσα

βοήθειαν, εφώναζεν ἑωσὺ δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ προσφέρῃ εἰμὴ βραχὺχρῆς φωνάς. — Ἡ πρώτη ἐκρηξις τῆς φωνῆς τῆς ἐξῆλθεν ἰσχυρά ἐκ τοῦ στήθους τῆς, καὶ κατέπεσεν, οὕτως εἶπεν, φροῦδὴ εἰς τοὺς πόδας αὐτῆς. Οἱ προπαρασκευασμένοι οὗτοι τοῖχοι ἐξηφάνισον τοσοῦτον ζῶηρος τὰς κραυγὰς τῆς, ὥστε ὁ λάρυξ αὐτῆς ἀπαυδίστας ἀπόλασε μετὰ τινος προσπάθειας τὴν δύναμιν τοῦ νὰ παράγῃ φωνήν.

Ἐσιώπησεν ἐξ ἀνάγκης καὶ ἄκουσα. Ἄλλ' ἡ ὄρη τῆς ἤξισεν διὰ τοῦτο ὁ ἐμφλεγόμενος ἐγκέφαλος αὐτῆς ἐταράχθη ἐξήρηθη, καὶ ἐν παραφροσύνῃ ὤρμησεν ἀκαθεκτος πρὸς τὰ ἐμπρός.

Ἰσως ἡ ὄρη αὕτη ἦτο ἀπὸ τὰς ἀσκέτους καὶ ἀφρονίδους ἐκείνας ἀποπεισας ἡμῶν πρὸς τὴν δολοφονίαν, τῆς ὁποίας τὴν ἰδέαν ἡ κακὴ σύμβουλος ἐρημία ἐφυσῶ εἰς τὰ ὠτα τῶν ἀπεγνωσμένων.

Ἄλλ' ἡ κεφαλὴ τῆς Κλάρης ἐστράφη ἄτροτος ἐπιπέσασα ἐπὶ τῶν πυκνῶν μαλλίων, δι' ὧν ἐκαλύπτετο ὁ ἀπέναντι αὐτῆς τοῖχος. Ἐν τῇ παραδόξῳ ταύτῃ εἰρκτῇ οὐδὲ νὰ ἀποθάνῃ διὰ μιᾶς ἦτο δυνατόν εἰς αὐτήν. Ἐπρεπε νὰ περιμένῃ καὶ νὰ ἀκολουθῇ χωρὶς νὰ σπεύδῃ τὴν βραδείαν πορείαν τῆς ἀγωνίας. Ἐπρεπε νὰ τῆκεται βραδέως, νὰ πίνῃ κατὰ σταγῶνας ἀπὸ τοῦ χεῖλους μέχρι τοῦ πυθμένου τὸ βαθὺ ποτήριον τοῦ θανάτου.

Ἐν τούτοις ἡ Κλάρη ζαλισθεῖσα ὑπὸ τοῦ τινάγματος ἔπεσεν ἐπὶ τοῦ ἔδαφους, ἐφ' οὗ ἐξηπλοῦτο ἀντὶ τᾶπτης εὐρύχωρον ἀχρόνον στρώμα. Ἐμεινε δὲ ἐπ' ὀλίγον χωρὶς νὰ διανοηθῆται, καὶ τοῦτο ὑπῆρξεν ἀνακούφισις δι' αὐτήν. — Ὅτε δὲ τὰ νεφρὰ τοῦ πνεύματος αὐτῆς διεσκεδάσθησαν κατ' ὀλίγον, ἠσθάνθη ἑαυτὴν γαλινηώτεραν καὶ ἱκανὴν νὰ δεηθῇ.

Τότε ἐπὶ τινος στιγμῆς ἡ διάπυρος εὐλάβεια αὐτῆς ἐθέρημανε τὴν ἀλγόνουσαν καὶ ταλαιπωροὺν καρδίαν τῆς. — Ἡ στιγμὴ αὕτη ἦτο ἡ τοῦ Ἰωβ. — Ἡ χάρις τῆς τὸν Θεὸν ἡ γλυκεία μάρτυς, καὶ παρέδωκε τὴν καθησυχάσασαν ψυχὴν τῆς εἰς τὰς γλυκείας ἐλπίδας τῆς θρησκείας.

Φεῦ! ὁ περιηγητῆς ματαίως ἐπιθυμεῖ νὰ ἐπεκτείνῃ τὴν ἐπίστασιν αὐτοῦ ὑπὸ τοὺς ὕψηλους φοινίκας δάσεως, ἧτις κείται πρασίνη, δροσερά, καὶ χαρίεσσα ἐν μέσῳ τῆς καυστικῆς καὶ ἀπεράντου ἐρήμου, — πρέπει νὰ ἐξακολουθήσῃ πάλιν τὸν δρόμον του. Ἡ σικιά εἶναι τοσοῦτον εὐχάριστος! ἡ γλῶσσι εἶναι τοσοῦτον γλυκεία! ἡ κρήνη ἔχει τοσοῦτον προσφιλεῖς ψιθυρισμοὺς εἰς τὸ οὖς τοῦ ἀνθρώπου, ὅστις πρὸ ὀλίγου ἀπέθνησκε τῆς δίψης ὑπὸ τὸν φλογερώτατον ἥλιον! Ἄλλὰ πρέπει νὰ ἀναχωρήσῃ.

Πρέπει νὰ ἀφήσῃ τὴν προσφιλεῖ ὄαριν ἵνα εἰσελθῇ πάλιν εἰς τὴν σκληρὰν ἀμμοσφαιραν τῆς Σαχάρας, νὰ ἀποσῆρῃ ἐκ τῆς ὑγρᾶς γλῶσσι τοὺς ἐπ' ὀλίγον ὀροσθεύοντας πόδας του καὶ νὰ κατὰφρονήσῃ πάλιν τοὺς ἀυχμῶδεις ἀνέμους, τῶν ὁποίων ἡ πνοὴ ἐκνευρίζει ὡς αἱ ἐρυθραὶ φλόγες πεπυρακτωμένου κλιβάνου.

Ἡ δυστυχῆς νεάνις, ἡ Κλάρη, ἤθελε νὰ ἀφιε-

ρωθῆ εἰς τὰς παραγράφους ἰδέας τοῦ οὐρανοῦ. Ἄλλ' ἡ ἀπελπισία ἦτο πρὸς τὴν ψυχὴν αὐτῆς ὡς ἡ ἄμμος πρὸς τὴν θάσιν. Τὸ δὲ πνεῦμα τοῦ ἀνθρώπου ὁμοιάζει πρὸς τὸν περιηγητὴν, διότι δὲν ἰδύναται νὰ μὲν ἀκίνητον. Ὁτανεὶς ἀπὸ τὸν οὐρανὸν εἶδε τὸν οὐρανὸν.

Μετ' οὐ πολὺ λοιπὸν ἡ Κλάρη ἐνέπεσε πάλιν ἐν τῇ σπαρακτικῇ ἀγωνίᾳ αὐτῆς ἠσθάνθη ἀλλοπαλλήλως τὰ αὐτὰ αἰσθητικὰ τοῦ θυμοῦ, τῆς ἀθυμίας καὶ τῆς ἐλπίδος. Ἐδῶκῃ, κατηράσθη, ἐκλαυσεν.

Αἱ εἰκοσι τέσσαρες ὥραι μιᾶς ἡμέρας παρήλθον. Ἄλλ' οὐδεὶς κρότος ὅσον δῆποτε ἀσθενῆς, οὐδεμία λάμψις ὅσον δῆποτε ἀμυδρὰ καὶ ἀν ὑποθεθῆ, δὲν προσέβαλον τὰς αἰσθήσεις τῆς δυστυχῆς δεσμίας. Τὸ σκότος ὑπερπερικάλυπτεν αὐτήν, δὲν ἦτο ἐξ ἐκείνων εἰς τὰ ὅποια συνειρίζετο τὸ ὄμμα. Ἡ αὐτῆ σκωρὰ, νεκρώσιμος καὶ κατὰβληπτικὴ νύξ ἐξήκολούθει εἰσεῖτι!

Πρὸ ὀλίγου εἶχε δεηθῆ, καὶ ἡ βράσνος αὐτῆς ἐπκυσεν ἐπὶ μίαν στιγμὴν μέλλουσα βεδύειν νὰ ἀρχίσῃ πάλιν, ὅτα ὁ πρῶτος ἐρεθισμὸς τῆς πείνης ἀνεράνη αἴσθησις. Πρὸ δύο περιόπου ἡμερῶν ἡ Κλάρη δὲν εἶχε φάγει.

Ἐφερε τὴν χεῖρα εἰς τὸ στήθος αὐτῆς. Ἄν μείδιμα ἀγγέλου ἠδύνατο νὰ φωτίσῃ τὸ πυκνότερον τοῦτο σκότος, ἡ Κλάρη ἤθελεν ἰδεῖ τοὺς τοίχους τῆς εἰρκτῆς αὐτῆς, διότι ἐμειδίασεν ἠδέως καὶ μακρῶς αἰσθανθεῖσα τὸ νέον τοῦτο πάθος. Ἐπειδὴ μετὰ τὸ πάθος τοῦτο εἶπετο ὁ θάνατος. Ἡ Κλάρη ἐχαίρησεν αὐτὸν μακροθνήσκῳ φίλον γυναικίον, οὕτως αἱ ἡμερωμέναι ἀγκάλαι εἰσὶ τὸ τελευταῖον καταφύγιον.

Καθ' ὅσον ἡ αἰτιὰ ἐνήργει ἐπ' αὐτῆς, αἱ ἰδέαι αὐτῆς μεταβάλλοντο ἀπειροὶ συγκεχυμέναι σκέψεις συνταραττον τὸν ἐγκέφαλόν τῆς σκέψεις ὀδυνηραὶ καὶ θυμηδαῖς συμπεριεστρέφοντο μεμιγμένα με ἀκατανόητον ταχύτητα.

Ἐνταυτῷ δὲ τὸ ἐξησθενημένον σῶμα τῆς ἔλαθεν εὐαίσθησάν ὑπερμετρον. ἠσθάνθη τινάγματος ἀνευ οὐδεμίας αἰτίας, παραφόρους ἐπιθυμίας, τοῦ νὰ τρέχῃ, νὰ περικυλιστῆται, νὰ χορῶσῃ... Ἐκνευτε κατὰ πᾶσαν διεύθυνσιν ἐπὶ τοῦ ἀχρόνου στρώματος αὐτῆς, καὶ πολλάκις σπασμώδικα καὶ ἀφρονίδιοι καγγασμοὶ διετάραξαν κατ' ἐλευθέρην ἀντίφασιν τὴν πένθιμον σιωπὴν τοῦ τάφου τοῦτου.

Τὸ δυστυχῆς κοράσιον ἦτο κατεφθαρμένον κατὰ τὴν τρομερὰν ἔκφρασιν τοῦ δόκτορος Μούρη. Τὸ νευρικὸν σύστημα αὐτῆς ὑπέκλυπτεν εἰς ἀνεπαίσθητους προσβολὰς τῆς πείνης, τῆς νυκτὸς καὶ τῆς σιωπῆς. — Αἴφνης ἀνεύφραστος πρόμος προσηλίου αὐτὴν ἐκτεταμένην καὶ ἡμίθανῃ ἐπὶ τῆς κοίτης αὐτῆς — μετ' οὐ πολὺ δὲ ἄσπρα γλυκὴ ἐξήρχετο ἐκ τῶν χεῖλέων τῆς — καὶ ἔπειτα πάλιν εἰσώπα ἐν τρομῳ ἐκ τῆς ἰδίας φωνῆς αὐτῆς. Ἐπειτα δὲ πάλιν ἡ νύξ ἐφωτίζετο ἐπὶ μίαν στιγμὴν φαντασιώδεις λάμψεις διέτρεχον πανταχόθεν ὡς αἱ φλογώδεις ἀκτίνες πυροτεχνικῆς πίδακος — μακρόθεν διέβαινον παράδοξα πρόσωπα, ὄψεις πελιδναί, φάσματα περιέβεβλημενα διὰ λευκῶν σαβάνων.